

เรื่องของ
ดวงใจเทพธอม

ไอพลัร

ดวงใจบริสุทธิ์เปลี่ยนรักแรกเป็นนิรันดร์

แพรวณัฐ

ร้อยเรียงความประทับใจ

จาก สุภาพบุรุษจากเทพ...ดวงใจเทพธอม

มนุษย์สร้างคำพูดขึ้นมา ชีตเขียนถ้อยคำลงบนแผ่นดินเหนียว ผืนหนัง ไม้ไผ่ และ
กระดองเต่า...

การค้นพบกระดาษและการพิมพ์ ทำให้หนังสือมีรูปลักษณ์ที่พกพาได้สะดวก
และเผยแพร่ไปในวงกว้างอย่างที่ไม่เคยปรากฏมาก่อนในประวัติศาสตร์ การพิมพ์
ช่วยสถาปนาภาษาของแต่ละชาติให้มั่นคง ช่วยให้ภาษาของสามัญชนแพร่หลาย ทำให้
คนอ่านออกเขียนได้เพิ่มสูงขึ้น และขยายวงกว้างออกไปนอกวงผู้นำและนักบวช

และแท้จริงแล้ว การพิมพ์หนังสือคือการเปลี่ยนแปลงอย่างถึงรากถึงโคน
ทั้งทางความคิดและสังคม

พิ ม (พี) ค ำ

สำนักพิมพ์
สุรินทร์แห่งรัก
ก่อตั้ง ค.ศ. ๒๐๐๐

ลำดับที่ ๖๗๗ ใจพิสุทธิ์

ผู้เขียน : แพรณัฐ

พิมพ์ครั้งที่ ๑ : ตุลาคม ๒๕๕๘ พิมพ์ครั้งที่ ๒ : กรกฎาคม ๒๕๖๐ พิมพ์ครั้งที่ ๓ : มีนาคม ๒๕๖๒
พิมพ์ครั้งที่ ๔ : พฤษภาคม ๒๕๖๒ พิมพ์ครั้งที่ ๕ : กันยายน ๒๕๖๓ พิมพ์ครั้งที่ ๖ : พฤษภาคม ๒๕๖๔
พิมพ์ครั้งที่ ๗ : มกราคม ๒๕๖๕ พิมพ์ครั้งที่ ๘ : มีนาคม ๒๕๖๕ พิมพ์ครั้งที่ ๙ : เมษายน ๒๕๖๕
พิมพ์ครั้งที่ ๑๐ : กันยายน ๒๕๖๕ พิมพ์ครั้งที่ ๑๑ : กันยายน ๒๕๖๖ พิมพ์ครั้งที่ ๑๒ : มีนาคม ๒๕๖๗

พิมพ์โฆษณาครั้งนี้ได้รับอนุญาตจากเจ้าของลิขสิทธิ์ตามกฎหมายแล้ว

© สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ (ฉบับเพิ่มเติม) พ.ศ. ๒๕๕๘

ไม่อนุญาตให้สแกนหนังสือหรือคัดลอกเนื้อหาส่วนหนึ่งส่วนใดเพื่อการสร้างฐานข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์
เว้นแต่ได้รับอนุญาตจากสำนักพิมพ์และเจ้าของลิขสิทธิ์แล้วเท่านั้น

ISBN 978-616-00-2276-2

ราคา ๒๔๕ บาท

เจ้าของ ผู้พิมพ์ผู้โฆษณา : บริษัทสถาพรบุ๊คส์ จำกัด

ประธานเจ้าหน้าที่บริหาร/บรรณาธิการอำนวยการ : วรพันธ์ โลกิตสถาพร กรรมการผู้จัดการ : ดร. สุภัคชญา โลกิตสถาพร
ผู้ช่วยกรรมการผู้จัดการ/บรรณาธิการบริหาร : เจตยา โลกิตสถาพร รองบรรณาธิการบริหาร : วสันต์ พร้อมมิตรญาติ
ผู้ช่วยบรรณาธิการบริหาร : อุมพร สกุลบัณฑิต หัวหน้ากองบรรณาธิการสำนักพิมพ์ : ศรัณย์รัชต์ เขียงไกรเวช
หัวหน้ากองบรรณาธิการสร้างสรรค์ : พชร แต่แดงเพชร หัวหน้ากองบรรณาธิการคัดสรรนวนิยาย : พชรพร บุญส่ง
ผู้จัดการฝ่ายขาย : กิ่งแก้ว ลิขะไชย

บรรณาธิการเล่ม : ปานชนก เมธภัทร

ออกแบบปก : generalthings@gmail.com รูปเล่ม : โยชิตา กรกิจเจริญ

จัดจำหน่ายทั่วประเทศ โดย บริษัทสถาพรบุ๊คส์ จำกัด

๑๘ ซอยลาดปลาเค้า ๖๓ ถนนลาดปลาเค้า แขวงอนุสาวรีย์ เขตบางเขน กรุงเทพฯ ๑๐๒๒๐

โทรศัพท์ ๐ ๒๔๔๐ ๓๘๕๕-๖ โทรสาร ๐ ๒๔๔๐ ๓๘๕๖

กองบรรณาธิการ : spbbooks@hotmail.com ฝ่ายสำนักงาน : info@satapornbooks.com

กองบรรณาธิการคัดสรรต้นฉบับ : satapornbooks.editor@gmail.com

www.satapornbooks.com

หากท่านผู้อ่านพบหนังสือไม่ได้มาตรฐาน เช่น หน้ากระดาษสลับกัน หน้าขาดหาย การเข้าเล่มไม่สมบูรณ์
สำนักพิมพ์ยินดีรับผิดชอบเปลี่ยนหนังสือเล่มใหม่ให้ท่าน โปรดติดต่อและส่งหนังสือคืน
พร้อมระบุรายละเอียดการชำรุดไปตามที่อยู่ด้านบน หรือโทร. ๐ ๒๔๔๐ ๓๘๕๕-๖ ต่อ ๔๑

สำนักพิมพ์นี้เป็นสมาชิกสมาคม
ผู้จัดพิมพ์และผู้จำหน่ายหนังสือ
แห่งประเทศไทย

Printed on Green Read Paper
www.facebook.com/greenreadpaper

คำนำนักเขียน

ขอสารภาพตามตรงค่ะว่า ไม่เคยคิดว่าจะต้องเขียนภาคต่อของ ‘สุภาพบุรุษจุฬาเทพ’ มาก่อนเลย เมื่อต้องเขียนเข้าจริงๆ ก็หนักใจมาก แต่หลังจากได้ทำงานร่วมกับพี่ณารา พี่ช่อนกลิ่น พี่เก๋แต่้ม และน้องร่มแก้วอีกครั้ง บรรยากาศเก่าๆ อันแสนอบอุ่นก็หวนกลับมา การทำงานที่ยากและกดดันจึงมีความสุขมากมาย

การสานต่อคำสัญญาระหว่างจุฬาเทพกับเทวพรหมจะสำเร็จลงไม่ได้ หากไม่มีพี่โป่ง ประดับเกียรติ ตุ่มประธาน ให้คำปรึกษาเรื่องพล็อตอันยากเย็นนี้

ทั้งยังมีบุคคลอีกหลายท่านที่ผู้เขียนขอขอบพระคุณ ดังต่อไปนี้

ทหารม้าผู้เป็นพระเอกตัวจริง พันเอก วิทย์ ลายถมยา ผู้บังคับหน่วยม้าทรงประจำพระองค์ฯ และ ร้อยโท สุภาพ ขาวงาม นักกีฬาขี่ม้าทีมชาติไทย สังกัดกองพันทหารม้าที่ ๒๙ รักษาพระองค์ ดร. สิริสุมาลย์ ลายถมยา นางเอกตัวจริงของทหารม้า ทั้งสามท่านกรุณาให้ข้อมูลอันเป็นประโยชน์มากมายจนเกิดภาพที่ชัดเจนของ ร้อยเอก หม่อมหลวงวรรณจักร จุฬาเทพ

พันโทหญิง จิตมา ธรรมวิหาร อาจารย์ส่วนการศึกษา โรงเรียนนายร้อยพระจุลจอมเกล้า ซึ่งคอยตอบคำถามขบข้อยเกี่ยวกับทหาร และคุณเกดเพื่อนรัก ที่ช่วยอธิบายเรื่องจุกจิกเกี่ยวกับม้า

ทีมงานสำนักพิมพ์สตาพรบู้คส์ทุกท่านซึ่งช่วยกันดูแลต้นฉบับตั้งแต่รณพีร์จนถึงรณจักร น้องแตม นภัสสร และน้องเอ๋ย ที่อ่านร่างแรกของนวนิยายเรื่องนี้ ตลอดจนผู้อ่านทุกท่านซึ่งคอยให้กำลังใจผู้เขียนมาตลอด

เป็นครั้งแรกที่ผู้เขียนมีโอกาสถ่ายทอดเรื่องราวของตัวละครซึ่งมีอาชีพเดียวกับตัวเองคือ ครู บางส่วนนำมาจากประสบการณ์ของผู้เขียน บ้างก็ดัดแปลงจากชีวิตของลูกศิษย์ แต่ทุกอย่างคงไม่ราบรื่นหากไม่มีแม่ของผู้เขียนเป็นคู่คิด ในฐานะที่ท่านเป็นผู้บริหารโรงเรียน แม้ว่าแต่ละคำถามจะทำให้แม่อึ้งไปเป็นระยะก็ตาม

มีคำถามจากหลายท่านว่า ทำไมรณพีร์จึงมีลูกตกที่สุด ผู้เขียนจึงขอถือโอกาสนี้อธิบายว่า ก่อนเขียนนวนิยายชุด ‘ดวงใจเทวพรหม’ มีนวนิยายอีกเรื่องคือ เลดี้ทรานซิสเตอร์ ซึ่งมีตัวละครรุ่นหลานของรณพีร์ โดยเป็นบุตรของหม่อมหลวงรณกร จุฑาเทพ

ณ บัดนี้ ผู้เขียนขอเปิดประตูวังจุฑาเทพอีกครั้ง สู่วัง ‘ดวงใจเทวพรหม’ ตอน ใจพิสุทธิ์ เพื่อให้ ร้อยเอก หม่อมหลวงรณจักร จุฑาเทพ ได้ตามหารักแท้กับสาวเทวพรหม

เธอเป็นใครและมีที่มาอย่างไร ขอเชิญทุกท่านตามเข้าประตูวังจุฑาเทพมาด้วยกันนะคะ

แพรณัฐ

“หนังสือและการอ่านคือชุมพลแห่งความคิดสร้างสรรค์”

๑

ม้าสีขาวยืนอยู่กลางสนามหญ้าเขียวขจี มีนายทหารหนุ่มร่างสูงใหญ่ นั่งเด่นสง่าอยู่บนหลัง มือซ้ายกุมบังเหียนไว้แน่นมัน

เขาแต่งกายด้วยชุดขี่ม้าสีก็แกมเขียว ใส่หมวกทรงหม้อตาล กางเกงทรงพองบริเวณต้นขา สวมที่อับรูปสูงถึงเข่า เครื่องหมายซึ่งประดับอยู่บนเสื้อบ่งบอกยศของนายทหารระดับผู้บังคับกองร้อยแห่งกองพันทหารม้าที่ ๒๙ รักษาพระองค์

แม้เป็นเวลาเช้าตรู่ ดวงอาทิตย์เพิ่งโผล่พ้นขอบฟ้า ทุกคนก็ยังเห็นว่าวงหน้าคัลมแดดเรียบเฉยจนน่ากลัว ยิ่งผสานเข้ากับดวงตาดูดันซึ่งจ้องมองเหล่าทหารที่จูงม้ามาหยุดรอนอกรั้วสีขาวเตี้ยๆ ริมสนามฝึกขี่ม้าด้วยแล้ว ใครที่กล้าสบตาตอบก็ต้องพลอยหัวหดไปตามกัน

“ขออนุญาตเข้าสนามครับ!” ทหารคนหนึ่งกล่าวนำพร้อมกับตะเบะเป็นคนอื่นทำความเคารพตามในแบบเดียวกัน

“เข้ามาได้” รองจักรตะเบะตอบ

ทหารเหล่านั้นจูงม้าเข้ามาตั้งแถวเรียงหน้ากระดานซ้อนกันเป็น

ระเบียบ รัตนจักรยกข้อมือข้างขวาขึ้นมาดูนาฬิกา

๖:๓๐ น.

เขากวาดมองแถวของทหารทั้งหมดในขณะนี้ ช่องที่ว่างอยู่แสดงให้เห็นถึงผู้ซึ่งยังมาไม่ถึง หัวคิวของผู้บังคับกองร้อยกระตุกเข้าหากัน

“ผู้หมู่สมชัยทำไมยังไม่มา”

“ไม่ทราบครับ” ทหารคนหนึ่งตอบหลังจากพวกเขาหันหน้ามองกันไปมา อยู่ครู่สั้นๆ

“ถ้าอย่างนั้นเราก็เริ่มฝึกกัน ทั้งหมดแถวตรง เตรียมขึ้นม้า ปฏิบัติ!”

รัตนจักรตะโกนสั่ง ทหารหันไปตรวจม้าและอุปกรณ์ให้แน่ใจว่าพร้อมสำหรับการขี่ ผู้กองหนุ่มจึงสั่งต่อ

“เอาไกลนลง!”

ผู้ใต้บังคับบัญชาเอาห่วงซึ่งห้อยจากอานม้าทั้งสองข้างสำหรับสอดเท้า เพื่อใช้ยันเวลาขี่ม้าลงมา

“ขึ้นม้าตอนทีหนึ่ง!”

เหล่าทหารทำขาหันเพื่อหันหน้าเข้าหาม้าคู่มือ เสียงรองเท้าบูตกระทบกันเมื่อพวกเขาชิดเท้าอย่างพร้อมเพรียง ทหารจับบังเหียนและหัวอานม้ายด้วยมือซ้าย มือขวาจับไกลน แล้วมิดเข้าหาตัว พวกเขาหยุดนิ่งเพื่อรอคำสั่งให้ขึ้นไปบนหลังม้าในขั้นตอนที่สอง

ทหารซึ่งเป็นหัวหน้าในกลุ่มนั้นพยักหน้าให้สัญญาณ เขาและทุกคนยกขาซ้ายขึ้นเพื่อสอดเท้าข้างเดียวกันเข้าไปในไกลน มือขวาจะไปจับตรงท้ายอานม้าอันเป็นที่นั่ง สปริงตัวขึ้นไปหยุดค้างนิ่งในอากาศ

นายทหารคนเดิมส่งสัญญาณสำหรับการขึ้นไปบนหลังม้าในขั้นตอนที่สาม ทุกคนพร้อมใจกันโน้มตัวไปข้างหน้า เตะขาขวาผ่านบั้นท้ายของม้านั่งลงบนอาน แล้วสอดเท้าข้างขวาเข้าไปในไกลน เป็นอันเสร็จสิ้นขั้นตอนทั้งหมด

รัตนจักรออกคำสั่งให้ทหารบังคับม้าเดินเข้าเส้น ซึ่งหมายถึงการเดิน

เป็นแถวเรียงเดียวไปรอบสนาม ดวงตาคมกริบจับจ้องทุกคนอย่างเข้มงวด เขานิ่งหน้า หยิบไ้ม้งามสำหรับยืงหนังสือกับลูกดินขนาดจั่วออกมา ยิงไปที่ทหารคนหนึ่งจนฝายนั้นสะดุ้งเฮือก

“กินกุ้งมากี่โลวะ!”

คนญุกดูเพราะขี่ม้าหลังอริบยัดตัวขึ้นจนหลังตรงเหี่ยว รณจักรมองปราดไปอีกทิศทางหนึ่ง แล้วยิงลูกดินจั่วใส่ทหารอีกคน

“เฮ้ย! เลี้ยงเชียมชีรีไง ลั่นเป็นเจ้าเข้าเชียวไว้ย”

ทหารที่ตัวโง่งนงไปมาตลอดการขี่ม้ารับนั่งหลังตรงและบังคับตัวให้นิ่งขึ้นทันที จังหวะเดียวกันนั้นเองมีทหารคนหนึ่งจูงม้ามาแต่ไกล และหยุดลงตรงนอกรั้วสนามฝึก

“ขออนุญาตเข้าสนามครับ!” เขาตะเบะด้วยสีหน้ากริ่งเกรงจนเหงื่อแตกพลั๊ก

“มาสายขนาดนี้ นาฬิกาตายรีไ้โวะ!” ผู้กองหนุ่มตะคอก

“ขออนุญาตครับผู้กอง เมื่อเข้าตอนผมคุมพลทหารใหม่วิ่ง ใช้เวลานานไปหน่อย เลยกลับมาทำความสะอาดคอกม้าช้ากว่าปกติครับ” คนตอบแก้ตัว

“คุมทหารวิ่งเป็นภารกิจที่ผู้หมู่ต้องทำทุกวันรีเปล่า” รณจักรซักไ้

“ทุกวันครับ” นายทหารยศร้อยตรีตอบ

“ทำความสะอาดคอกม้าก็ต้องทำทุกวันด้วยไ้ไหม”

“ไ้ครับ”

“งั้นมันก็เป็นภารกิจประจำวันที่แกต้องทำอยู่แล้ว อย่าเอามาอ้าง” เขาเอ็ด

“ขอโทษครับ”

“ถ้าเราต้องไปออกรบ แล้วแกมาผิตเวลานัด จะไปรบชนะไ้ใครเขาไ้วะ จำไ้ว่าการตรงเวลาเป็นเรื่งสำคัญที่สุดสำหรับทหาร เอ้า! วันนี้แกไม่ต้องขี่ม้าหрок จูงม้าวิ่งตามเพื่อนไป”

คนโดนทำโทษรับคำ ก่อนจะจูงม้าของตนวิ่งตามท้ายแถวทหารที่ขี่ม้าไปตลอดทั้งชั่วโมง

“เมื่อเช้าเหนื่อยหนอยนะผู้หู่”

รณจักรตอบนายทหารรุ่นน้องซึ่งถูกเขาทำโทษ อีกมือถือผักนึ่งไว้กำหนึ่ง

“ไม่เป็นไรครับ เป็นความผิดของผมเองที่มาสาย คราวหน้าผมจะไม่สายอีกแล้วครับ” ร้อยตรีหนุ่มยิ้มรับ

รณจักรยิ้มตอบ หลังเวลาเลิกงาน ความเข้มงวดก็คลายลงเหลือแต่ความเป็นพี่น้อง รณจักรเดินต่อไปในคอกม้าซึ่งเป็นโรงไม้ขนาดใหญ่เปิดโล่ง มีหลังคาคลุม จนเจอนายสิบที่คอยดูแลม้าคู่ใจของตน นายสิบตะเบ๊ะทำความเคารพ เขาจึงตะเบ๊ะตอบ

“เมื่อออกจากโรงพยาบาลแล้วยัง”

“ออกแล้วครับ เป็นเพราะผู้กองให้เงินค่าผ่าตัด แม่ผมก็เลยรอดขอบคุณผู้กองมากนะครับ”

“เรื่องเล็กน้อย ดูแลแม่ของแกให้ดีก็แล้วกัน วันหยุดนี้ฉันอนุญาตให้แกกลับไปเยี่ยมท่านที่บ้านได้”

นายสิบขอบคุณเขายกใหญ่ที่เดี๋ยวกว่ารณจักรจะผละจากมาได้ จนมาถึงคอกที่ม้าขาวคู่ใจอาศัยอยู่

“พายุหัด”

เจ้าม้าก้าวเข้ามาหาอย่างยินดีตั้งแต่ก่อนที่เขาจะเรียกชื่อด้วยซ้ำ มันยื่นศีรษะมาซุกหน้าท้องของชายหนุ่ม เขาจึงตบลำคอของมันเบาๆ พร้อมกับหัวเราะ

“ซื่ออันจริงๆ เอ้า! ฉันเอาผักนึ่งมาฝาก”

รณจักรป้อนผักนึ่งให้พายุหัด พุดคุยด้วยน้ำเสียงอ่อนโยนผิดกับการเป็นครูฝึกซึ่งสั่งทหารอย่างเข้มงวดเมื่อเขาราวกับเป็นคนละคน

เสียงฝีเท้าดังขึ้น รณจักรจึงหันไปมอง เห็นเสมียนกองร้อยซึ่งเป็น
เสมือนผู้ช่วยของตนยืนรออนุญาตอยู่ห่างออกไป

“ขออนุญาตครับผู้กอง ท่าน ผบ.ทอ. โทร. มาครับ”

รณจักรขมวดคิ้ว ผบ.ทอ. ที่อีกฝ่ายกล่าวถึงคือ พลอากาศเอก หม่อม-
ราชวงศ์รณพีร์ จุฑาทพ ผู้บัญชาการทหารอากาศ ซึ่งเพิ่งได้รับตำแหน่ง
หมาดๆ หลังเหตุการณ์พฤษภาทมิฬเมื่อปีที่ผ่านมาจบสิ้นลง และ ผบ.ทอ.
ท่านนี้ก็ไม่ใช้ใครที่ไหน แต่เป็นบิดาของเขาเอง

“ท่านว่ายังงัยบ้าง”

“ท่านลั้งว่าเมื่อเรื่องด่วน ให้ผู้กองรีบกลับวังจุฑาทพครับ”

หม่อมหลวงหนุ่มแห่งจุฑาทพพยักหน้าอย่างครุ่นคิด ด้วยหน้าที่ของ
ผู้บังคับกองร้อยทหารม้าซึ่งต้องทำงานตั้งแต่พระอาทิตย์ยังไม่ขึ้นจนถึงเย็น
ค่ำ บางครั้งก็ต้องดูแลม้าที่อาจเจ็บป่วยได้ตลอดยี่สิบสี่ชั่วโมง เขาจึงเลือก
อยู่บ้านพักในกองพัน และกลับไปวังจุฑาทพในช่วงสุดสัปดาห์

บิดาเข้าใจความจำเป็นดี จึงไม่เคยโทรศัพท์มาสั่งการให้เขากลับบ้าน
ก่อน นี่เป็นครั้งแรก

เกิดอะไรขึ้นที่วังจุฑาทพกันแน่

เมื่อรณจักรกลับไปถึงบ้านสีขาวซึ่งสร้างขึ้นเมื่อสามสิบกว่าปีก่อน
ภายในอาณาเขตวังจุฑาทพ บิดาก็รออยู่แล้ว ทั้งยังมีน้องชายคนที่สองคือ
เรืออากาศตรี หม่อมหลวงรณภูมิ นั่งอยู่ด้วย

รณภูมิเป็นนักบินขับไล่เหมือนบิดา โดยขับเครื่องบินรบ F-16
ตามปกติเขาประจำการอยู่ที่โคราช รณจักรจึงแปลกใจที่เห็นรณภูมิในวันนี้

“กลับมาเมื่อไหร่ภูมิ ฉันไม่เห็นรู้เลย” บุตรชายคนโตของแม่ทัพ
อากาศถามหลังจากทำความเคารพบิดา

“ผมเพิ่งมาเมื่อเช้า พอดีมีราชการที่นี้ พรุ่งนี้ก็กลับไปแล้วครับ”
รณภูมิยิ้มน้อยๆ อย่างคนที่อารมณ์ดีอยู่เป็นนิตย

รณจักรทรุดกายลงบนโซฟาทางขวามือของบิดา ซึ่งอยู่ตรงข้ามรณภูมิพอดิ ตามปกติแล้วโซฟาตัวยาวตรงกลางในห้องดูโทรทัศน์แห่งนั้นนอกจากเป็นที่ประจำของบิดาแล้ว มักจะมีมารดานั่งอยู่ด้วยเสมอ แต่ท่านเดินทางไปเยี่ยมน้องสาวคนที่สามของเธอ ซึ่งเรียนบัลเลต์ชั้นสูงอยู่ที่ประเทศฝรั่งเศส และมีแผนจะบินไปหาน้องชายคนเล็กของเธอซึ่งศึกษาด้านภาพยนตร์อยู่ในสหรัฐอเมริกา

เมื่อหม่อมหลวงหนุ่มแห่งจุฬาเทพนั่งประจันหน้ากัน ความละม้ายและความแตกต่างระหว่างพี่น้องก็ชัดเจนขึ้น ทั้งคู่ตัวใหญ่บึกบึนสมเป็นชายชาติทหาร ผิวเข้มพองๆ กัน เพราะใช้ชีวิตส่วนใหญ่อยู่กลางแจ้ง แต่รณภูมิร่างบางกว่าพี่ชายเล็กน้อย ใบหน้าเหมือนผู้เป็นพ่อมากกว่า ยืนนิ่งอยู่ใกล้บิดา ก็ดูราวกับจะเห็นภาพรณพีร์ในวัยหนุ่มและวัยห้าสิบเก้าปีมานั่งอยู่เคียงกัน

รณจักรเป็นส่วนผสมที่ดีระหว่างบิดามารดา จะมองว่าเขาคล้ายบิดาก็ได้ คล้ายมารดาก็ถูก แต่ทุกครั้งที่อยู่กับบิดา รณจักรก็ยังรู้สึกว่าการช่างหล่อเหลาและสง่างามชนิดที่เขากับน้องๆ เทียบไม่ได้ติด แม้มารดาจะให้กำลังใจอยู่เสมอว่าเขาหล่อกว่าบิดาก็ตาม

“คุณพ่อมีธุระอะไรหรือครับถึงเรียกผมกลับมา” รณจักรนั่งหลังตรง แหน่ตามความเคยชิน

“เรื่องเดิมๆ นั่นแหละ” รณพีร์ถอนหายใจ วงหน้าคมคายฉายแววเหนื่อยล้าอย่างที่คุณนอกใคร่ได้เห็น

“เรื่องทวดอ่อนใจไหมครับ” รณภูมิเตา

“อืม...เรื่องนั้นแหละลูก”

“คุณลุงใหญ่ คุณลุงจุจ คุณลุงภัทรพาทวดอ่อนใจไปตากอากาศที่หัวหิน ไม่ใช่หรือครับ เกิดอะไรขึ้นนี่เปล่า” รณจักรถามเสียงเครียด

“คุณทวดอาการทรุดลงหรือครับ” รณภูมิหรีตามอง ผู้เป็นพ่อจึงพยักหน้า

“คุณลุงใหญ่เพิ่งโทร. มาเล่าให้ฟังว่า ทวดอ่อนฝันร้ายอีกแล้วว่า วิไลรัมภามาตะโกนสาปแช่งอยู่หน้าวังจุฬาเทพ แล้วก็เกิดไฟไหม้ขึ้นในวัง คุณทวดจึงสะดุ้งตื่น จากนั้นอาการความดันสูงก็กำเริบจนคุณลุงภรรกับ ป้าแกัวต้องช่วยกันพยาบาลแทบไม่ได้หลับได้นอน พ่อไม่สบายใจเลยจริงๆ”

คำบอกเล่าของบิดาทำให้คนฟังพลอยเครียดไปด้วย วิไลรัมภาก็ รนพีร์กล่าวถึงก็คือ หม่อมหลวงวิไลรัมภา เทวพรหม อดีตคู่หมั้นของ รนพีร์

หม่อมเจ้าวิชชากรแห่งราชสกุลจุฬาเทพ ซึ่งมีศักดิ์เป็นปู่ของรณจักร กับหม่อมราชวงศ์เทพพันธ์แห่งราชสกุลเทวพรหม มีสัญญาต่อกันว่าอยาก ให้ทั้งสองตระกูลได้เกี่ยวดองกัน โดยหมายมั่นปั้นมือให้บุตรชายทั้งห้าของ วิชชากรแต่งงานกับทายาทสาวแห่งเทวพรหมอย่างน้อยหนึ่งคน แต่ก็ไม่ สมหวังเลยสักคน จนมาถึงคนสุดท้ายคือรณพีร์ ที่ถูกหมายมั่นให้ลงเอยกับ วิไลรัมภาก็เป็นอันต้องคลาดแคล้ว เนื่องจากรณพีร์พบรักกับเพียงขวัญ ดาราภาพยนตร์ชื่อดังในสมัยนั้น ประกอบกับวิไลรัมภาเคยปองร้ายหม่อม เอียดจนเกือบถึงแก่วิต สัญญาระหว่างจุฬาเทพกับเทวพรหมจึงสิ้นสุด

นับจากนั้นเป็นต้นมา เทวพรหมก็ตกต่ำลงเรื่อยๆ ลูกสาวสองคนใน จำนวนสามคนของเทพพันธ์หายสาบสูญ เขาจึงตรอมใจจนป่วยหนัก ทั้งยัง มีจดหมายจากวิไลรัมภาส่งมาสาปแช่งราชสกุลจุฬาเทพให้ถึงแก่หายนะ ด้วย เหตุที่ทำให้เทวพรหมต้องตกต่ำ สร้างความไม่สบายใจให้แก่อ่อนในวัยชรา จนเจ็บปวดๆ แดๆ มาตั้งแต่นั้น

อ่อนขอร้องให้ทายาทจุฬาเทพช่วยกันตามหาบุตรสาวทั้งสองของ เทพพันธ์ที่หายไป เพื่อพามาพบนางและเทพพันธ์ในวัยไม้ใกล้ฝั่ง ในช่วงแรก ทุกคนช่วยกันตามหา แต่ยังไม่พบ วิไลรัมภาก็ส่งจดหมายขู่อาฆาตมาอย่าง ต่อเนื่อง คุณชายทั้งหลายจึงปรึกษากันและได้ข้อสรุปว่าจะไม่ตามหาพวก เธออีก โดยเฉพาะวิไลรัมภา ด้วยเกรงว่าการพาวิไลรัมภาซึ่งมีเจตนาร้ายต่อ จุฬาเทพมาพบอ่อนจะไม่เป็นผลดี อาจทำให้อ่อนอาการทรุดลงกว่าเดิม

ทว่าพวกเขาที่ร่วมกันไปปดอ้อนว่าจะตามหาให้ เพียงเพื่อให้คนแก่สบายใจ
อย่างไรก็ตาม สิ่ง que ทุกคนไม่คาดฝันก็เกิดขึ้นเมื่อปีที่แล้ว คือพวกเขา
พบมารตีเข้าโดยบังเอิญ ซ้ำยังได้ลูกสาวของมารตีมาเป็นว่าที่ศรีสละไ้ อีกด้วย
ขณะที่วิไลรัมภายังหายเข้ากลีบเมฆต่อไป

“ตอนนั้นพ่อโกรธวิไลรัมภามาก เพราะเธอทำร้ายหม่อมทวดเอียด
และใส่ร้ายแม่ของลูกอย่าง que พ่อเคยเล่าให้ฟังไปแล้ว แต่พ่อก็ไม่สบายใจเมื่อ
รู้ว่าเธอหนีออกจากบ้านไปในคืนที่พ่อแต่งงานกับแม่ หลังจากได้จดหมาย
สาปแช่งของเธอ พ่อก็โกรธขึ้นใหม่ แต่พอมมาถึงตอนนี้พ่อสงสารเธอ
มากกว่า วิไลรัมภาคงจมอยู่กับความอาฆาตแค้นจนดวงตามีตบอด ชีวิต
ของเธอคงลำบากลำบากไม่น้อยทีเดียวถึงได้เขียนจดหมายฉบับนั้นขึ้นมานะ พ่อ
ได้ข่าวว่าก่อนที่จะหายตัวไป เธอมีอาการทางจิตด้วย ไม่รู้ว่าตอนนี้เธอ
จะเป็นยังไงบ้าง”

รณจักรนิ่วหน้า เขาไม่ชอบผู้หญิงคนนี้เอาเสียเลย เธอช่างโหดร้าย
กับหม่อมทวดเอียดและมารดาที่เขาเคารพรัก อันที่จริงบิดามารดาที่ไม่อยาก
เล่าเรื่องความเลวร้ายในอดีตของเธอให้ฟัง แต่เขากับรณภูมิตัดค้านถาม
เพราะความเป็นลูกที่สนิทกับพ่อแม่มากทำให้พวกเขาสังเกตเห็นความอึดอัด
ของบุพการีทั้งสอง บิดาจึงยอมเปิดปาก ขณะที่น้องอีกสองคนยังคงไม่รู้
ความจริงต่อไป และเชื่อว่าลูกพี่ลูกน้องคนอื่นก็ไม่ทราบเช่นกัน เนื่องจาก
ผู้ใหญ่ตกลงกันว่าจะรักษาความลับนี้ไว้เพื่อเห็นแก่เทวพันธ์

“คุณพ่อสงสารเธอ แล้วจะให้เราตามหาเธอไปเล่าครับ”

“ไม่ต้อง” รณพีร์รีบปฏิเสธ “พ่อแค่รู้สึกว่าการแค้นที่วิไลรัมภามีต่อ
จุฑาเทพเป็นเรื่องที่พ่อต้องรับผิดชอบโดยตรงเท่านั้นแหละ พ่อจะทำทุกอย่าง
ให้ทวดอ้อนสบายใจ ยกเว้นเรื่องที่จะพาวิไลรัมภามาพบท่าน”

“วันหนึ่งเราอาจจะได้พบเธอครับ” รณภูมิตบยเสียงขมิ้ม

“ลูกรู้สึกอย่างนั้นหรือ” รณพีร์ขมวดคิ้วมุ่น

“ครับ” รณภูมิตบยหน้า

“วันนี้แย่ะ เอาเป็นว่าถ้าเธอปรากฏตัววันไหน เราจะต้องขัดขวางไม่ให้เธอมาพบทวดอ่อนได้ แต่ถ้าเธอลำบากและต้องการความช่วยเหลือจริงๆ พ่อก็จะช่วยเธอ...แค่ช่วยเท่านั้น...แต่ไม่ให้เธอมาทำลายจุฬาเทพได้เป็นอันขาด!” นายพลใหญ่ขบกรามแน่น

“ฉันไม่ชอบผู้หญิงคนนี้เลยจริงๆ” รณจักรกล่าวทันทีที่อยู่กันสองคนกับน้องชาย

“เธออาจจะไม่เลวร้ายขนาดนั้นก็ได้นะครับ” รณภูมิเอ่ยด้วยสีหน้าลังเล

“ฉันก็หวังว่าจะเป็นอย่างนั้น ตอนนี้ฉันเป็นห่วงทวดอ่อน นานๆ ท่านจะได้ไปเที่ยวตากอากาศสักที ก็มาป่วยเสียนี้”

“ทวดอ่อนจะไม่ใช่ไรหรอกครับ แค่อาการของคนแก่เท่านั้น หมอใหญ่อย่างคุณลุงก็ทรอยู่ด้วย พี่จกสบายใจได้”

“แกไม่ได้แค่ปลอบให้ฉันสบายใจไปวันๆ ใช่มั้ย?”

“พี่ก็รู้ที่ครับว่าเรื่องแบบนี้ ผมจะพูดเมื่อแน่ใจแล้วจริงๆ เท่านั้น” รณภูมิแย้มยิ้ม

รณจักรหันตามองน้องชาย เป็นที่รู้กันในครอบครัวว่ารณภูมิมีสัมผัสพิเศษมาตั้งแต่จำความได้ ทำให้หลายคนอึ้งและทึ่งกันมาแล้ว หากน้องชายยืนยัน เขาก็ควรเบาใจ รณจักรจึงพ่นลมหายใจอย่างโล่งอก

“เออวะ ฉันเชื่อแก ในเมื่อทวดอ่อนจะไม่เป็นอะไร งั้นเราไปกินเหล้ากันเหอะ ชวนพี่เพชร คุณสรุจ คุณภูไปด้วย”

รณจักรยิ้มอย่างกระตือรือร้น ผู้ชายทั้งสามที่เขาหมายถึงคือ หม่อมหลวงอศิร หม่อมหลวงสรุจ และหม่อมหลวงภูวนศ ลูกพี่ลูกน้องซึ่งพำนักอยู่ในเขตวังจุฬาเทพเช่นกัน

“เรื่องกินเหล้าผมขอตัวครับ พรุ่งนี้ต้องกลับโคราชแต่เช้า”

“เฮ้ย! ทหารอากาศอะไรวะขี้ปอดฉิบหาย นานๆ แกจะเข้ากรุงเทพฯ

ที่ไปด้วยกันเหอะน่า พรุ่งนี้แกนั่งรถไปนี่หว่า ไม่ได้บินเองไม่ใช่หรือ” พี่ชาย
คะยั้นคะยอ

“พี่จักรนี่สมเป็นทหารม้าจริงๆ เรื่องเหล้าไม่เคยเป็นรองใคร เอ้า! ไป
ก็ไปครับ” รณภูมิหัวเราะ

“ให้มันได้อย่างนี้ล่ะวะ”

รณจักรรอกดคอน้องชายเหมือนที่เคยทำตอนเด็ก จังหวะนั้นเอง
รณภูมิก็ชะงัก ขมวดคิ้ว จ้องผู้เป็นพี่เขม็ง

“พี่จักร...”

“อะไร”

รณภูมิขยับตัวออกมายืนประจันหน้าพี่ชาย แล้วพูดเสียงชิงช้า

“ผมไม่ค่อยรู้สึกอะไรชัดเจนขนาดนี้มานานแล้ว แต่มันชัดมาก
จริงๆ”

“อะไรของแกวะ”

“จะมีเรื่องบางอย่างเกิดขึ้นกับพี่ ผมบอกไม่ได้ว่าเป็นเรื่องดีหรือไม่ดี
แต่ที่แน่ๆ เรื่องที่กำลังจะเกิดขึ้นนี้จะทำให้ชีวิตของพี่เปลี่ยนไปจากเดิมอย่าง
สิ้นเชิง”

“ฉันจะได้เลื่อนยศเป็นพันตรีเร็วๆ นี่รีไร” รณจักรหัวเราะ

“ไม่ใช่เรื่องตลกนะพี่จักร มันจะเกิดขึ้นเร็วๆ นี้แหละ ชีวิตของพี่จะ
ไม่เหมือนเดิมอีกต่อไป” รณภูมีย้ำหน้าเคร่ง

โทรศัพท์ที่บ้านแผดเสียงดัง รณจักรเลิกคิ้ว ก้าวไปยกหูโทรศัพท์
ขึ้นมา

“ฮัลโล”

“คุณจักรใช่ไหม” เสียงหัวของคนปลายสายดังขึ้น

“ใช่ครับ คุณฉัตรหรือ”

รณจักรแหม่ยิ้ม จดจำได้ว่าเป็นเสียงของหม่อมหลวงฉัตรเกล้า
บุตรชายคนโตของหม่อมราชวงศ์พุฒิกัทร

“ใช่ พี่เอง” ฉัตรเกล้าตอบเสียงขรึม

“คุณฉัตรเป็นอะไรหรือเปล่า ถึงขนาดต้องโทร. ทางไกลมาหาผม”

รณจักรสังหรณ์ใจไม่ดีจากน้ำเสียงของญาติผู้พี่ ซึ่งเป็นแพทย์ทหาร
ประจำโรงพยาบาลค่ายในจังหวัดเชียงราย

“พี่ไม่ได้เป็นอะไร แต่เกิดเรื่องไม่ค่อยดีขึ้น ทำใจดีๆ ไว้นะคุณจักร”

ฉัตรเกล้าเตือน ก่อนจะแจ้งข่าวร้ายที่ทำให้รอยยิ้มบนใบหน้าของ
รณจักรเลือนหายไปทันที

๒

ข่าวร้ายที่รณจักรได้รับนั้นยากจะทำใจ เป็นเหตุให้ชายหนุ่มต้อง
รีบรุดไปจังหวัดเชียงรายเพื่อพบจักรเกล้า ซึ่งเป็นแพทย์ทหารอยู่ประจำ
โรงพยาบาลค่าย

มีคนไข้เพียงไม่กี่รายที่มาถึงมือของแพทย์หนุ่มผู้เก่งกาจคนนี้แล้วไม่
รอดชีวิต โชคร้ายที่ร้อยเอกสิงโต เพื่อนรักของรณจักรก็เป็นหนึ่งในนั้น

สิงโตเสียชีวิตจากการปะทะกับสมุนของจางเฉิน นักค้ายาเสพติดราย
ใหญ่ซึ่งถูกทางการกวาดล้างไปแล้วตั้งแต่ปีก่อน แต่ยังมีลูกสมุนอีกจำนวน
หนึ่งที่ยังหนีหัวซุกหัวซุนจนกระทั่งมาพบกองกำลังของสิงโตซึ่งออกลาด
ตระเวนเข้าพอดี แม้ทหารไทยเป็นฝ่ายชนะ แต่ทั้งสองฝ่ายต่างก็สูญเสีย
สิงโตบาดเจ็บสาหัส กว่าจะมาถึงมือของจักรเกล้าก็สายไปเสียแล้ว

รณจักรมองรูปภาพซึ่งตั้งอยู่หน้าโลงศพคลุมด้วยธงไตรรงค์ด้วย
แวตาทมนั้นเศร้า ข้างๆ กันนั้นมีโลงศพของทหารคนอื่นที่เสียชีวิตพร้อมกัน
ในเหตุปะทะดังกล่าว พิธีศพจัดขึ้นอย่างเศร้าสร้อย แต่ก็สมเกียรติดังที่ชาย
ชาติทหารคนหนึ่งพึงได้รับเมื่อได้ทำหน้าที่ปกป้องประเทศชาติ สละแม้

กระทั่งเลือดหยาดหยดสุดท้าย

การรักษาอธิปไตยของชาติและยอมพลีชีพเพื่อปกป้องความสงบสุขของปวงชนเป็นสิ่งที่ทหารทุกคนจดจำไว้ได้แก่กล้า วันหนึ่งเหตุการณ์เช่นนี้อาจเกิดขึ้นกับรณจักรหรือทหารอื่นเช่นกัน พวกเขาคิดเสมอว่าการตายเพื่อชาติเป็นการตายที่สมเกียรติที่สุด แต่ทุกครั้งที่เกิดเหตุการณ์เหล่านี้ขึ้นกับคนรอบตัวก็ยากจะทำใจ โดยเฉพาะเมื่อประสบเหตุกับเพื่อนสนิทซึ่งเป็นเสมือนพี่น้อง รณจักรจึงยิ่งใจหาย

สิงโตเป็นเพื่อนรักของเขาตั้งแต่สมัยอยู่โรงเรียนเตรียมทหาร จนมาถึงโรงเรียนนายร้อยพระจุลจอมเกล้า เพิ่งมาแยกกันก็ตอนสำเร็จการศึกษารณจักรเลือกเหล่าทหารม้า ขณะที่สิงโตเลือกเหล่าทหารราบซึ่งต้องประจำอยู่ต่างจังหวัด แต่ทั้งสองก็ยังติดต่อกัน ทุกครั้งที่สิงโตเข้ากรุงเทพฯ เขามักไปหารณจักร และค้างที่วังจุฬาเทพในบางคราว

พักหลังต่างคนต่างมีความรับผิดชอบมากขึ้นจึงห่างกันไปบ้าง รณจักรได้พบเพื่อนรักครั้งสุดท้ายก็เมื่อปลายปีที่แล้วในงานศพมารดาของสิงโต ซึ่งเสียชีวิตด้วยโรคมะเร็ง หลังจากนั้นสิงโตก็ถูกย้ายมาประจำอยู่ที่เชียงราย รณจักรยังฝากฝังฉัตรเกล้าให้ช่วยดูแลเพื่อนรัก ไม่คิดเลยว่าฉัตรเกล้าจะได้นำหน้าที่นั้นจนวาระสุดท้ายของสิงโต

ญาติผู้พี่ก้าวเข้ามายืนตรงหน้า บดบังภาพโลงศพของเพื่อนรัก ในมือของฉัตรเกล้ามีถ้วยข้าวต้มซึ่งร้อนจนเห็นควันลอยจางๆ

ฉัตรเกล้ามีหน้าตาหล่อจัดสมกับที่มารดาเป็นนางสาวศรีสยาม แวตอาอ่อนโยนแจ่มใสเหมือนผู้เป็นบิดา เขายืนถ้วยข้าวต้มมาให้

“กินข้าวต้มเสียหน่อยสิ คุณจักรไม่ได้กินอะไรมาทั้งวันเลยนะ”

“ขอบคุณ แต่ผมไม่หิวหรอก”

รณจักรส่ายหน้า เบนสายตากลับไปที่โลงศพของเพื่อน ฉัตรเกล้าถอนหายใจและมองตาม

“สิงห์ได้ทำหน้าที่อันทรงเกียรติที่สุดของทหารสำเร็จจุลวงแล้ว เพราะ

การสละชีวิตของเขาทำให้เราจับตัวสมุนที่เหลือของจางเฉินได้ เขาไปสบายแล้ว คนที่ยังมีชีวิตอยู่อย่างพวกเราต่างหากต้องรักษาตัวให้ดี”

รณจักรยิ้มเศร้า นัตรเกล้าจึงตะบะเขาให้หันมาสบตา

“คุณจักรยังมีหน้าที่สำคัญที่สิงห์ผึกผึงเอาไว้อีกนะ”

ทหารม้าหนุ่มขมวดคิ้วทันทีที่ญาติผู้พี่ตอกย้ำเรื่อง ‘หน้าที่สำคัญ’

ทั้งสองเบนสายตาดูผ่านโคงศพ ผึกกลุ่มเด็กชายหญิงสี่คนซึ่งสวมเสื้อผ้าลาลองสีขาว ดำ เทามอมเมมอย่างที่บ้านแถวนั้นพอจะหาได้ จนหยุดสายตาลงที่เด็กหญิงร่างผอมแก้งก้างวัยสิบสามปี ซึ่งนั่งคุกเข่าอยู่ใกล้โคงศพของสิงโตมากที่สุด

จากด้านหลัง เรอร์ดหางม้าลวกๆ ใส่เสื้อยืดสีขาวกับกางเกงสีดำ แม้จะเรียบง่ายเหมือนเจ้าตัวไม่ใส่ใจการแต่งกายนัก แต่เห็นได้ชัดว่าเป็นเสื้อผ้าที่ใหม่กว่าของเด็กอื่นๆ

เธอนั่งหลังคู้เล็กน้อย บางครั้งก็เอื้อมมือไปลูบผาข้างโคงอย่างอ่อนโยน ทำปากขมขมบีบคล้ายกับชวนคนที่อยู่ในโคงพูดคุย นานๆ ทีจึงจะเห็นว่าเจ้าตัวสะอื้นเบาๆ ไม่ได้ร้องให้พุ่มพ่ายเหมือนคนอื่นที่เพิ่งสูญเสียบุคคลอันเป็นที่รักมาใหม่ๆ

รณจักรจำสุนิดาได้ตั้งแต่แรกเห็น เนื่องจากเพื่อนรักอวดรูปน้องสาวที่พกไว้ในกระเป๋าสตางค์ให้ดูอยู่บ่อยๆ ตั้งแต่เธอยังเล็กกว่านี้มาก รณจักรได้พบสุนิดาแค่ไม่กี่ครั้ง ได้แก่ ตอนที่เขากับสิงโตสำเร็จการศึกษา และในงานศพมารดาของเพื่อน ก่อนหน้านั้นเธออาศัยอยู่ต่างจังหวัดกับมารดา แต่หลังมารดาเสียชีวิต เด็กหญิงก็เดินทางมาอยู่เชียงรายพร้อมกับพี่ชาย เนื่องจากไม่มีญาติที่ไหนอีก

“น่าสงสารแทนนะ สัมผัสจิตสูญเสียคนในครอบครัวติดกันครั้งแล้วครั้งเล่า ตอนนี้แกไม่เหลือใครอีกแล้ว นอกจาก...เอ่อ...คุณจักร” นัตรเกล้ายิ้มแห้ง

รณจักรสบตาพี่ชาย เขาจำเรื่องที่นัตรเกล้าเล่าให้ฟังได้แม่น แม้สิงโต

จะทรมาณแสนสาหัสเพราะพิษบาดแผล เขาก็สู้ทนขอร้องให้พาน้องสาวมาพบในวาระสุดท้ายเพื่อสั่งเสียให้เธอไปอยู่ในความดูแลของรณจักร พร้อมกับขอร้องให้จัดการเรื่องดังกล่าวแทนตน สิ่งโตถึงกับทำพินัยกรรมเอาไว้ล่วงหน้าและฝากไว้กับผู้บังคับบัญชาว่า หากเขาตาย ขอยกทรัพย์สินสมบัติและเงินค่าตอบแทนทั้งหลายให้แก่น้องสาวคนเดียว โดยให้รณจักรเป็นผู้ปกครองของเธอนั่นกว่าสุนิดาจะบรรลุนิติภาวะ

ใช้ว่ารณจักรจะไม่เคยรู้เรื่องนี้ ในวันที่เขาไปร่วมงานศพมารดาของสิงโต เพื่อนรักก็เคยเปรยไว้เช่นกัน

‘ฉันไม่เคยคิดเลยว่าแม่จะจากไปเร็วขนาดนี้ หมอเพิ่งบอกฉันได้ไม่กี่เดือนเองว่าแม่เป็นมะเร็ง’

‘คิดอีกแง่หนึ่ง ท่านจะได้ไม่ต้องทรมาณนานนะไอ้สิงห์’ รณจักรปลอบเพื่อนไปในวันนั้น

‘ฮือ’ สิงโตผงกหัว ‘ฉันก็พยายามปลอบใจตัวเองอย่างนั้นแหละ ชีวิตคนเราไม่แน่นอน วันนี้ยังอยู่ด้วยกัน วันพรุ่งนี้อาจจะจากกันได้ง่ายๆ ยิ่งชีวิตทหารอย่างพวกเรายังไม่แน่นอนเข้าไปใหญ่ วันนี้ฉันยืนคุยกับแกอยู่ตรงนี้ แต่วันพรุ่งนี้ฉันอาจจะนอนอยู่ในโลงนั่นเหมือนแม่ก็ได้’

‘เฮ้ย! อย่าพูดอะไรอย่างนั้นสิวะ แกยังต้องอยู่เคียงเหล้ากับฉันไปอีกนานโว้ย’ รณจักรโวย สิงโตจึงหัวเราะ ก่อนจะทำหน้าที่จริงจัง

‘ไอ้จักร ฉันขอร้องอะไรแกอย่างหนึ่งได้ไหม ถ้าเกิดอะไรขึ้นกับฉันขึ้นมา แกช่วยดูแลน้องสาวฉันแทนได้ไหม สัมผัสที่น่าสงสาร แกติดแม่มากตอนนี้แกเหลือแค่ฉัน ฉันเป็นห่วงแกมากที่สุดในชีวิต เราสองพี่น้องไม่มีญาติที่ไหนอีกแล้ว ถ้าหมดฉัน ก็เหลือแต่แกเท่านั้นแหละไอ้จักร ที่ฉันไว้ใจที่สุดเท่ากับที่ฉันไว้ใจตัวเอง’

‘แกจะบ้าหรือวะ มาให้ฉันรับปากทำเหวอะไรเรื่องนี้ แกยังไม่ตายง่ายๆ หรือ’ รณจักรหัวเราะร่วน

‘เออ นั้นแหละน่า แกรับปากมาก่อน ฉันจริงจังนะโว้ย ฉันคงนอน

ตายตาไม่หลับถ้าน้องฉันต้องอยู่คนเดียวในโลก ไม่มีคนที่ไว้ใจได้ดูแล' สิงโต
คาดคั้นเสียงเครียด

‘เออๆ รับปากก็รับปาก’ เขาพยักหน้าไปส่งเดช ‘ถ้าเกิดอะไรขึ้นกับ
แก ฉันดูแลน้องแกเอง พอใจรึยังวะ’

สิงโตยิ้มกว้าง สีหน้าโล่งใจจนรณจักรหัวเราะขบขันขึ้นมาอีกคำรบ
‘ไม่อาจรู้เลยว่าคำขอร้องของเพื่อนรักจะเป็นความจริง

รุ่งขึ้นหลังงานศพวันแรกผ่านไป รณจักรและฉัตรเกล้าก็มาเยือนอยู่
หน้าบ้านพักของสิงโตเพื่อจัดการสิ่งที่เขาหลีกเลี่ยงมาโดยตลอด

“ผมต้องพูดกับส้มจี๊ดวันนี้จริงๆ หรือ ผมไม่รู้จะพูดอะไรกับแก บอก
ตรงๆ นะ ผมไม่แน่ใจด้วยซ้ำว่าจะดูแลได้ แกเป็นเด็กผู้หญิงนะคุณฉัตร”

“เด็กผู้หญิงแล้วยังไงเล่า ที่สาวๆทั้งหลาย คุณจักรยังดูแลได้ไม่มี
เมื่อไม่ใช่หรือ” ฉัตรเกล้าย้อนเสียงกลัวหัวเราะ

“ก็นั่นมันสาวๆ แต่มันเด็กผู้หญิงนะครับ” รณจักรทำหน้าบูเลี่ยนๆ

“คุณเร็กเคยเป็นเด็กผู้หญิง คุณเกศ คุณพลอย คุณกัณท์เหมือนกัน”

ฉัตรเกล้าหมายถึงรณเรศ น้องสาวของรณจักรซึ่งอยู่ฝรั่งเศส ตาม
ด้วยน้องของตนเอง และลูกพี่ลูกน้องคนอื่นๆ

“ตอนยายเรตตัวแค่นี้ ผมไปอยู่เตรียมทหารแล้ว และก็มีแม่ดูเธอ
อีกทีนี่นา”

“คุณอาขวัญก็จะช่วยดูแลส้มจี๊ดให้เหมือนกันนั่นแหละ นอกจากท่าน
แล้ว บ้านเราก็คงมีคนอีกตั้งเยอะ มีเด็กๆ ไปอยู่ด้วย ส้มจี๊ดได้เป็นตุ๊กตาของ
ทุกคนแน่ เชื้อฟีลี”

“แต่ตอนนี้ไม่มีใครอยู่เลยสักคน ใครๆ ก็ไปเที่ยวกันหมด ผมจะทำ
ยังไงดี” รณจักรทอดถอนใจ

“ที่จะบอกขวัญให้มาช่วยในวันหยุดของเธอก็แล้วกัน” คราวนี้ฉัตร-
เกล้าหมายถึงขวัญฤทัย คนรักของเขาซึ่งเรียนพยาบาลอยู่ที่กรุงเทพฯ และ

มีแผนจะแต่งงานกันในปีหน้า

“แล้วไหนจะเรื่องโรงเรียนอีก” รณจักรปวดหัวจนแทบยกมือกุมขมับ

“เรื่องนั้นพี่ว่าหนูพุกช่วยได้” ฉัตรเกล้ายิ้มยิ้ม

“หนูพุกไหนครับ” รณจักรนิ้วหน้า

“อ้าว! ก็เพื่อนรักของคุณเกศไฉ่ หลานสาวคุณครูโต โรงเรียนทรงพัฒนศึกษาที่เราเคยเรียนตอนเด็กๆ แหม! แค่นี้ทำเป็นลืม”

ทหารม้าหนุ่มหนึ่งนั่นไปอย่างทบทวนความจำ... ‘หนูพุกนั่นหรือ’ ภาพของเด็กผู้หญิงตัวอ้วนกลม สวมแว่นตาหนาเตอะผุดขึ้นในความทรงจำ เธอมักถือหนังสือติดมือไปทุกที่ เชื่องช้า อุ่มอ้าย ชวนให้นึกถึงนกฮูกแก่ๆ อ้วนๆ ในการดูหนังไม่มีผิด

คิดมาถึงตรงนี้ เรียวปากหยักก็ขยับยกขึ้นเป็นรอยยิ้มขบขัน

“อ้อ...ยายหนูพุก นกฮูกเบอร์ศุณย์นี่เอง”

“เฮ้ย! คุณจักรก็ไปว่าเธอ”

“ก็มันจริงนี่ครับ ผมจำได้แล้ว ยายหนูพุกอยู่กับคุณเกศที่ไรก์เหมือนเลขศุณย์กับเลขหนึ่งมาอยู่คู่กันทุกที ผมยังจำตอนที่ผมกับคุณภูเกล้าเอานหนังสือกับแว่นตาของเธอไปซ่อน ยายนี้ร้องให้ชะงัดจุกาเทพแทบแตก ผมกับคุณภูเลยโดนพ่อกับคุณลุงตีด้วยไม้มะยมจนทวดอ่อนต้องออกมาห้าม” เขาหัวเราะยามนึกถึงเรื่องสมัยเด็ก

“คุณจักรไม่ได้แค่อ่านหนังสือกับแว่นตาของหนูพุกไปซ่อนอย่างเดียว เสียหน่อย แต่อาหนอน เอาบ เอาจิ้งจกไปแก้มเธอเป็นประจำ ลืมแล้วรึไง”

“จริงด้วยครับ คุณฉัตรนี่จำแม่นจริงๆ ผมแค่อยากเห็นเด็กหน้าขี้นเกินวัยร้องกรี๊ดเหมือนกับที่เด็กคนอื่นเขาทำกันบ้างนี่นา เด็กอะไรทำหน้าคงแก่เรียนอยู่ได้ตลอดเวลา น่าเบื่อจะตาย” รณจักรหัวเราะชอบใจ

“หัวเราะเข้าไป รอให้คุณจักรได้เห็นหนูพุกตอนนี้เสียก่อนเถอะ” ฉัตรเกล้ายิ้มกริ่ม

“ทำไมครับ เธอคงแก่เรียนเหมือนนกฮูกแก่ๆ ยิ่งกว่าเดิมรีง หรือว่าเกิดจับพลัดจับผลูได้แต่งงานแต่งงานมีลูกเต้าเต็มบ้านไปแล้ว แต่คนคว่ำครีมาแต่เด็กแบบนั้นคงไม่มีทางแต่งงานหรอก เห็นทีจะยึดอำนาจโรงเรียนคุณป้า เป็นครูแก่เฝ้าโรงเรียนเสียมากกว่า” เขายิ้มกว้าง

“แน่ใจจะว่านั่นปาก” ฉัตรเกล้าสายหัว

“ขอโทษครับ ผมปากเสียซะจนชิน” รณจักรลูบปากพร้อมกับหัวเราะ อย่างน้อยการนึกถึงเรื่อง ‘ยายหมูปุก’ ก็ทำให้เขาอารมณ์ดีขึ้น

“เอาเป็นว่า กลับไปคุณจักรรีบไปปรึกษาหนูๆ เรื่องการเข้าโรงเรียนของส้มจี๊ดเสียเร็วๆ เธอคงช่วยให้แกเข้าเรียนระหว่างปีการศึกษาได้ พี่จะโทร. บอกเธอให้” ฉัตรเกล้าแนะนำ

“ขอบคุณครับ ถ้าไม่มีคุณฉัตร ผมก็ไม่ออกจริงๆ ว่าจะทำยังไงต่อ” รณจักรเอ่ยด้วยท่าทางขมขื่น

“พี่ก็ช่วยได้เท่านั้นแหละ แต่เรื่องทำความรู้จักส้มจี๊ด คุณจักรต้องจัดการเอง”

รณจักรพยักหน้า เขายืดตัวขึ้น เพ่งมองประตูบ้านของเด็กหญิงด้วยแววตาประหนึ่งทหารที่กำลังจะออกรบ

ในบ้านพักหลังเล็กของเพื่อนผู้ล่องลับ หญิงวัยกลางคนซึ่งสิงโตเคยจ้างมาทำงานบ้านช่วยเก็บกวาดข้าวของอดีตนายทหารลงในลังกระดาษ โดยมีเด็กชายหญิงสามคนที่รณจักรเคยเห็นว่าวิ่งตามสุนัขตาสีดำดองงานศพมาคอยช่วย

ทันทีที่เด็กเหล่านั้นเห็นชายหนุ่ม พวกเขาก็ลุกขึ้นยืนอย่างไม่เป็นมิตร แม้บางคนจะมีท่าทางหวาดกลัวร่างใหญ่โตของเขาก็ตาม

“พวกเอ็งไปขวางคุณเขาไว้ทำไม ออกไปได้แล้ว” หญิงวัยกลางคนสั่ง

“เขาจะมาพาพี่ส้มจี๊ดของเราไปนี่แม่” เด็กชายหันไปพูดเสียงซิงซัง

“ผู้กองสิงห์สั่งเอาไว้ เอ็งจะไปทำอะไรได้วะ หลีกไปๆ ให้คุณเขาเข้าไป

หาคุณล้มจืด”

คนเป็นแม่ลากลูกชายกับเพื่อนๆ ออกไป ไม่ลืมขี้นบอกว่าสุนิดาอยู่ในห้องใด รณจักรจึงก้าวเข้าไป และเห็นว่ามีเด็กอีกคนหนึ่งเข้ามาขวางไว้ สุนิดาเองก็จ้องเขาอย่างไม่วีใจ

“ฉันขอคุยกับล้มจืดตามลำพังได้ไหม”

เด็กน้อยหันไปทางเจ้าของชื่อ สุนิดาอ้าปากเหมือนจะคำน แต่ต่อมา ก็เปลี่ยนใจพยักหน้า เพื่อนของเธอจึงยอมจากไป

รณจักรก้าวเข้าไปในห้องด้วยความอึดอัด แม้ปากบอกว่ามีเรื่องจะพูดกับเด็กหญิง เขาก็ไม่รู้จะเริ่มต้นอย่างไร สุนิดาจึงมาเขม็ง เมื่อรณจักรเข้าไปใกล้ เธอก็ขยับถอยหลังทั้งที่ยังเชิดหน้าขึ้น ส่งให้เห็นจมูกรีนๆ ที่เหมือนกับพี่ชายผู้ล่วงลับ รณจักรอดยิ้มไม่ได้ แววดาอ่อนโยนลงอย่างไม่รู้ตัว

“ยังไม่เก็บของอีกหรือ” เขาถามเพราะไม่เห็นร่องรอยของการรื้อข้าวของมาจัด

“หนูไม่อยากไป ให้นูอยู่ที่นี่ต่อไปไม่ได้หรือ หนูมีเพื่อน หนูมีทุกคนที่นี่” สุนิดาเอ่ยกับเขาเป็นครั้งแรก

“ไม่ได้หรอก ล้มจืดก็รู้ว่าสิงห์มันฝากน้องไว้กับพี่ เป็นความต้องการของมันนะ” รณจักรแย้งอย่างใจเย็น

สุนิดาแหม่ปาก เธอเดินไปทางอื่น รณจักรมองตามไปและเห็นตุ๊กตาขนฟูเก๋ๆ ตัวหนึ่งวางอยู่บนเตียง เขาหยิบมันขึ้นมาก่อนที่จะสุนิดาจะแย่งมัน

“เอาคืนมานะ!”

เขายื่นตุ๊กตาคืนให้ เธอรีบคว้าไปกอดด้วยความหวงแหน

“ตุ๊กตาตัวนี้ ให้อสิ่งทีไปซื้อกับพี่สมัยที่เราเรียนอยู่ จปร.”

สุนิดาเงยหน้าขึ้นสบตาเขาทันควัน

“วันนั้นเราไปสยามสแควร์ ให้อสิ่งทหายไปในร้านตุ๊กตาเสียตั้งนาน พี่กับเพื่อนๆ ยังล้อมันกันอยู่เลยว่าซื้อไปฝากสาวรีนได้ถึงได้เลือกเป็นตุ๊กตาสิงโต

แทนใจมัน ที่แท้มันก็ซื้อมาให้สัสมจิตนี่เอง”

รณจักรยิ้มน้อยๆ และเห็นเด็กหญิงน้ำตารื้น สุนิดาสูดน้ำมูกดัง ฟึดฟัด กอดตุ๊กตาแน่นขึ้น รณจักรทรุดกายลงนั่งห่างจากเด็กหญิงไปเล็กน้อย พอไม่ให้เธอกลัวจนเตลิดหนี

“ไม่ต้องห่วงนะ ไอ้สิ่งห้มันฝากพี่ให้ดูแลสัสมจิตแทนมัน พี่ก็จะทำ หน้าที่นั้น แม้พี่จะไม่แน่ใจเลยว่าจะทำได้มากน้อยแค่ไหน แต่พี่จะพยายาม ให้โอกาสพี่น้อยเถิด”

“หนูไม่เคยรู้จักพี่เลย”

“แต่พี่รู้จักเรา อย่างน้อยก็เคยเห็นรูปของสัสมจิตและเคยได้ยินไอ้สิ่ง ไล่ถึงเราอยู่บ่อยๆ”

“ถ้าหนูไปอยู่กับพี่ แล้วพี่ไม่ดีกับหนูละ” สุนิดาถามอย่างระแวง

“พี่จะไม่ดีกับเราได้ยังไง”

“ไม่รู้สิ เราไม่ได้เป็นอะไรกันเลย พี่จะดีกับหนูได้ยังไง แม่บอกว่า ผู้ชายนอกจากพ่อกับพี่สิงห์แล้วไว้ใจไม่ได้ทั้งนั้น” เธอกล่าวเสียงดุดัน

“เอาอย่างนั้นะสัสมจิต ไอ้สิ่งห้กับพี่เป็นเพื่อนรักกันมาสิบกว่าปีแล้ว เรา เคยร่วมเป็นร่วมตายกันมา ระหว่างพี่กับมันไม่ใช่แค่เพื่อน แต่เหมือนเป็น พี่น้องคนละสายเลือดกันด้วยซ้ำ ในเมื่อสัสมจิตเป็นน้องของมัน สัสมจิตก็เป็น น้องของพี่ด้วย ไอ้สิ่งห้ไว้ใจพี่ สัสมจิตก็น่าจะลองไว้ใจพี่ไม่ใช่หรือ”

สุนิดาหรีตามอง

“นะ อย่าให้พี่ลำบากใจไปกว่านี้เลย คำขอร้องของคนที่เรารัก เราก็ ควรทำตามไม่ใช่หรือครับ เพื่อให้ไอ้สิ่งห้มันสบายใจ”

เด็กหญิงซึ่งใจอยู่นานทีเดียว กว่าจะพยักหน้าน้อยๆ จนแทบไม่ สังเกตเห็น

“ก็ได้ หนูจะไป เพื่อให้พี่สิงห์สบายใจ”

รณจักรคลียิ้ม ทั้งที่ยังหนักใจไม่เสื่อมคลาย แต่อย่างน้อยเขาก็ทำ สำเร็จไปแล้วขั้นหนึ่ง

๓

กว่าธวัจจะพาสุนิดาออกจากค่ายทหารมาถึงท่าอากาศยาน
จังหวัดเชียงรายได้ก็กินเวลานานทีเดียว

แม้สุนิดาจะพึงไปอยู่ที่บ้านพักในค่ายแห่งนั้นได้ไม่นาน แต่เธอก็สร้างความสัมพันธ์กับเพื่อนวัยไล่เลี่ยกันไว้น้อย เด็กชายหญิงวิ่งไล่ตามรถที่พวกเขาขี่ จนทิ้งห่างมาไกลลั้บตา เด็กเหล่านั้นก็ยังยืนโบกมือจนเห็นเป็นจุดเล็กๆ ธวัจกรชำเลื่องมองสุนิดา เธอเหลียวหลังมองเพื่อนด้วยสีหน้าใจหาย เธอแทบไม่คุยกับเขาหรือฉัตรเกล้าตลอดระยะทางยาวไกลจนถึงสนามบิน

ฉัตรเกล้ามาส่งพวกเขาถึงหน้าประตูผู้โดยสารขาออก ยืมืออ่อนโยนให้แกเด็กหญิง

“มีอะไรก็ติดต่อมานะสัมผัสใจดี แฟนพี่ชื่อพีชวัณ เรียนพยาบาลอยู่ที่กรุงเทพฯ พี่จะให้เธอมาหาสัมผัสใจในวันหยุดสุดสัปดาห์นี้ สัมผัสใจจะได้มีเพื่อน”

สุนิดากล่าวขอบคุณ ดวงตาฉายแววหวั่นเกรงเพียงวูบหนึ่ง ก่อนเธอ

จะเข็ดหน้าขึ้น

“ท่าจะร้ายไม่เบาเน้องของสิงโตคนนี้” จัตรเกล้ากระซิบ

“คงจะพอๆ กับพื้มนั้นแหละครับ” รณจักรยิ้มเครียด พลังนี้ถึงเพื่อนรักที่กว่าจะสนิทสนมกันได้ถึงขั้นเป็นเพื่อนตายก็ต้องงัดข้อกันอยู่นาน

“โชคดีนะคุณจักร”

จัตรเกล้าตบขาเข่าอย่างปลอบใจ แล้วโบกมือลาทั้งสอง รณจักรจึงพาสุนิดาเข้าไปนั่งรอเวลาขึ้นเครื่องบิน

ตลอดเวลาที่มีสุนิดาอยู่ข้างๆ รณจักรสังเกตเห็นความแตกต่างระหว่างเธอกับเขา เด็กหญิงน่าจะสูงเกือบหนึ่งร้อยหกสิบเซนติเมตร เมื่อเทียบกับชายฉกรรจ์ตัวโต เธอช่างตัวเล็กและบอบบางเหลือเกิน ทั้งยังดูว่าเหว๋ น่าสงสาร น้อยครั้งที่สุนิดาร้องไห้ให้ใครเห็น แม้แต่ในงานศพของสิงโต เธอก็ร่ำไห้อยู่เพียงครู่สั้นๆ ก่อนจะปาดน้ำตา แล้วตีหน้านิ่งสนิทจนเขานึกกลัว

รณจักรไม่ชอบเด็กที่เก็บความรู้สึกมากเกินไป เขาอยากทำอะไรให้เธอสบายใจได้มากกว่านี้ ทว่าเขาไม่คุ้นกับการปลอบเด็กเอาเสียเลย

“อ๊วย! หม่อมจักรที่โหม่ขนาน้ำอัดลมนี่นา”

เสียงผู้หญิงไม่คุ้นหูดังขึ้น ก่อนที่เจ้าตัวกับเพื่อนๆ จะเดินเข้ามาหาเขาอย่างเหนียมอาย และยกมือไหว้ด้วยท่าทางเข้มซ้อย

“สวัสดีค่ะหม่อม มาเที่ยวหรือคะ”

“สวัสดีครับ” เขารับไหว้ หญิงสาวเหล่านั้นเข้ามาล้อมเขาจนสุนิดาซึ่งมีท่าทางงงวยต้องกระเด็นไปข้างหลัง

“เดี๋ยวนี้ไม่ค่อยเห็นหม่อมในทีวีหรือตามแมกาซีนเลยนะคะ” สาวอีกคนเอ่ย

“ผมต้องทำงานนะครับ”

เขายิ้มเก้ ชินเสียแล้วกับการเป็นคนของประชาชนมาตั้งแต่จำความได้ เนื่องจากมารดาเป็นนักแสดงชื่อดังในอดีต อีกทั้งน้องชายกับน้องสาวก็

เป็นดาราเด็ก แสดงภาพยนตร์และละครอยู่หลายเรื่อง ครอบครัวของเขากำลังตกอยู่ในสายตาของคนในวงสังคม

สาว ๆ เหล่านั้นชวนคุยอีกครู่หนึ่งพร้อมกับขอถ่ายรูปคู่ ถึงจะเบื่อกับความไม่เป็นส่วนตัว รณจักรก็ไม่ใจแข็งพอจะปฏิเสธ สังเกตได้ว่ามีคนอีกมากมายหันมามองเขาด้วยความสนใจ แม้แต่สุนิดาก็จ้องมาตาแป๋ว แว่ตาเต็มไปด้วยคำถาม

เมื่อรณจักรปลีกตัวจากคนเหล่านั้นได้ เขาก็รีบเดินมาหาเด็กหญิง ตอนนั้นใกล้ถึงเวลาขึ้นเครื่องพอดี

“พี่จักรเป็นดาราหรือ ไหนว่าเป็นทหาร” สุนิดานิน้วน

“พี่เป็นทหารจริงๆ แต่เคยโฆษณาিদๆ หน่อยๆ เรื่องมันนานมาแล้ว ตั้งแต่สมัยที่ยังเด็กมาก อย่าไปสนใจเลย”

สายตาประเมินของเด็กหญิงทำให้เขาขัดเขินอย่างบอกไม่ถูก

“ไป เร็วขึ้นเครื่องกันเถอะ เขาประกาศเรียกแล้ว”

รณจักรตะลึงหลังสุนิดา นำเธอไปยังประตูอาคาร มุ่งหน้าสู่เครื่องบิน

นี่เป็นครั้งแรกในชีวิตที่สุนิดาได้นั่งเครื่องบิน

เธอได้ที่นั่งริมหน้าต่าง ติดกับรณจักร ตลอดเวลาสุนิดามีท่าทางเงอะระคนตื่นเต้น อดไม่ได้ที่จะเหลียวมองทุกสิ่งอย่าง ลองกดปุ่มรอบตัวด้วยความใคร่รู้ เธอไม่ทราบว่าจะต้องคาดเข็มขัดนิรภัยจนรณจักรต้องยื่นมือมาช่วย และคงจะมีเธอเพียงคนเดียวบนเครื่องบินลำนี้ที่เซงเจ้อคอยยาวเพื่อดูแอร์โฮสเตสสาวสวยสาธิตวิธีใช้อุปกรณ์ต่างๆ เพื่อความปลอดภัยเมื่อเกิดเหตุการณ์ฉุกเฉินขึ้นบนเครื่องบิน

สุนิดาเคยฝันกับพี่ชายและบิดามารดาว่า วันหนึ่งถ้าเก็บเงินได้ก้อนโต พวกเขาจะนั่งเครื่องบินไปเที่ยวรอบโลกด้วยกัน สุดท้ายบุคคลอันเป็นที่รักก็จากไปทีละคน

...ทั้งเธอไว้คนเดียวในโลกใบนี้ กับผู้ชายตัวโตซึ่งนั่งอยู่ข้างๆ

นี่นะหรือเพื่อนสนิทของพี่ชาย สุนิดาเคยได้ยินชื่อ ‘ไอ้จักร’ มาบ้าง และเห็นรูปถ่ายของเขากับสิงโต ทว่าระณจักรก็อยู่ห่างไกลจากโลกของเธอ ไม่คิดเลยว่าวันหนึ่งโลกของพวกเขาจะกลายเป็นโลกเดียวกัน

โลก...ที่สุนิดายังนึกไม่ออกกว่าจะเป็นเช่นไร และเธอจะยอมรับมันได้หรือไม่ เด็กหญิงขบริมฝีปาก มองออกไปนอกหน้าต่างอย่างเคืองคั่ง คิดถึงพี่ชายและมารดาสุดหัวใจ

“พี่ไปเข้าห้องน้ำก่อนนะ” คนที่นั่งอยู่ข้างตัวขยับลุกขึ้น ทิ้งเธอไว้ตามลำพัง

สุนิดาถอนหายใจ หยิบนิตยสารของสายการบินจากกระเป๋าหน้าที่นั่ง ขึ้นมาพลิกอ่าน เธอได้ยินเสียงคนเรียกจากด้านหลังจึงหันไป

“หนูเป็นอะไรกับหม่อมจักรหรือ” หญิงสาวที่เคยขอถ่ายรูปกับระณจักร ชะงักหน้ามามาก

“เป็นน้องค่ะ” สุนิดาตอบสั้นๆ ทั้งที่ไม่รู้ว่าอีกฝ่ายถามทำไม

“น้องจริงๆ หรือ น้องสาวของหม่อมจักรชื่อหม่อมเรที่เป็นดารา ตอนนั้นเรียนอยู่ฝรั่งเศสนี่นา” หญิงสาวกับเพื่อนที่นั่งคู่กันเพ่งมองมาอย่างจับผิด

สุนิดาไม่มีอารมณ์จะโต้ตอบ จึงเบือนหน้ากลับไป

“เธอว่าไหมว่าเด็กคนนี้ได้ต่อต้านพวกบ้านนอกเข้ากรุง สงสัยหม่อมจักรคงไปรับคนใช้ใหม่มา ไม่รู้เสียเลยว่าเด็กมันเฒ่าเป็นน้อง ช่างดีเสมอจริงๆ”

“นั่นสินะ แต่แหม! แค่นคนใช้ใหม่ หม่อมถึงกับต้องนั่งเครื่องบินมารับเชียหรือ”

สุนิดากัดฟันกรอด เธอหันกลับไปจ้องคนพูดด้วยสีหน้าถมึงทึง สองสาวหลบตาจูบ ก้มหน้างูตไม่กล้าวิจารณ์อีกเลย

“มีอะไรหรือลืมนิด”

ระณจักรกลับมาพอดีและคงเห็นท่าทางแปลกๆ ของเธอ

“ไม่มีอะไรค่ะ”

สุนิดาปฏิเสธ เธอสวดนิตยสารกลับลงในกระเป๋าน้ำที่หนึ่ง แกล้งหลับ
ไปตลอดทางด้วยความลึบสนว่าชีวิตที่รออยู่ข้างหน้าจะเป็นเช่นไร

บ้านสี่ขาวหลังใหญ่ของครอบครัวรณจักรคือจุดหมายปลายทางที่
พวกเขาไปถึง โดยมีญาติผู้พี่สองคนรออยู่ นำเสียดายที่รณพีรติตราสาร
ต่างจังหวัด จึงไม่ได้มาพบสมาชิกใหม่อย่างสุนิดา

รณจักรให้แม่บ้านพาสุนิดาไปพักในห้องพักแขกซึ่งต่อจากนี้ไปจะเป็น
ห้องของเธอ ก่อนที่เธอจะทิ้งตัวลงบนโซฟาอย่างอ่อนแรง

“อะไรกันคุณจักร แค่นี้ก็เหนื่อยแล้วล่ะ คุณเดียวทำเอาแถมหนัก
อย่างกับเพิ่งไปออกรบมาเชียวรี”

อศิรหัวเราะ เขาเป็นบุตรชายของหม่อมราชวงศ์ธรรและเป็นผู้ใหญ่
สุดของจุฬาเทพในรุ่นเดียวกัน เนื่องจากเกิดก่อนใคร เขามีใบหน้าที่คมเข้ม
รูปร่างสูงใหญ่เนื่องจากเคยเป็นทหารมาก่อน

“โอ้ พี่เพชรครับ ผมเคยเลี้ยงเด็กที่ไหนกันแล้ว” รณจักรโอดครวญ

“น้องๆ เราก็ดูหลายคน ทำไมแกจะไม่เคยเลี้ยง” อศิรแย้มพลางทุด
กายลงนั่งบนโซฟาตัวข้างๆ

“วิสกี้สักแก้วน่าจะช่วยให้หายเหนื่อยได้นะคุณจักร” สรุจ นักการทูต
หนุ่ม บุตรชายหม่อมราชวงศ์ปวรรุจ ยื่นแก้ววิสกี้มาให้ รณจักรรีบรับไปดื่ม
ด้วยท่าทางกระหาย

“เฮ้อ... ค่อยยังชั่ว ใครชงวิสกี้ก็ไม่อร่อยเท่าคุณสรุจ”

“เฮอะ! อย่ามาพูดเลย วันก่อนโน้นคุณจักรเพิ่งชมว่าคุณพ่อของพี่
ผสมวิสกี้ได้อร่อยที่สุดในโลกมาหยกๆ พี่จำได้” สรุจเตือนความจำพร้อม
กับนั่งลงบนเก้าอี้ถัด

“เอาเป็นว่าวิสกี้บ้านคุณสรุจอร่อยที่สุดในโลกเลยครับ ไม่ว่าใครจะ
เป็นคนชงก็ตาม” รณจักรยิ้มแต่ อารมณ์ดีขึ้นทันตาเมื่อมีแอลกอฮอล์เข้า
ปาก

“กลับมาพูดเรื่องเด็กคนนั้นกันดีกว่า แก่น่าสงสารมากนะ” อศิรวมา
เรื่องสำคัญอีกครั้ง

“นั่นสิครับ เสียแม่ แล้วก็เสียพี่ในเวลาติดๆ กันอีก” สรุจเสริม

“ผมก็สงสารแถมครับ ตัวเล็กแค่นั้นไม่รู้ว่าจะทำอะไรไว้ในใจบ้าง รู้ไหม
ว่าแกแทบไม่ร้องไห้เลย แถมยังถามคำตอบคำ ผมไม่รู้จะสื่อสารกับแกยังไง
ดี” รณจักรถอนหายใจ แล้วซดวิสกี้เข้าไปอีก

“การทำความคุ้นเคยกับใครสักคนต้องใช้เวลา เดียวก็คุ้นกันไปเอง
แหละ ว่าแต่...เรื่องที่ตัวนกก็คือเรื่องโรงเรียน แกตัดสินใจยังไง จะพา
น้องเขาไปโรงเรียนทรงพัฒนศึกษาอย่างที่คุณฉัตรแนะนำนะหรือ” อศิรัชกใช้

“คงต้องอย่างนั้นแหละครับ คุณฉัตรบอกว่าโทร. ไปติดต่อไว้ให้แล้ว
พรุ่งนี้พี่ๆ ว่างไปกับผมไหม” รณจักรมองทั้งสองด้วยสายตาแว่วอน

“พี่จัดงานตอนเช้าอะ ขอโทษด้วย คุณสรุจละ ว่างไหม” อศิรหันไป
ถาม สรุจจึงพยักหน้า

“ครับ ผมว่าจะไปเป็นเพื่อนคุณจักรอยู่แล้ว ไม่ต้องห่วง”

“ค่อยยังชั่วหน่อย ผมคิดว่าต้องรับมือเรื่องนี้คนเดียวซะอีก” รณจักร
ค่อยยิ้มออก

“เราเป็นพี่น้องกัน เรื่องของแกก็คือเรื่องของพวกเรา จะไปหึงกันได้
ยังไงเล่า นี่ถ้าคุณอยู่เมืองไทย ก็คงไปกับแกด้วยนั่นแหละ”

อศิรหมายถึงภูวนศ นุตรชายของหม่อมราชวงศ์รัชชานนท์ซึ่งเดินทางไป
เวียงพูกำกับครอบครัวและคนรัก

“ถ้าผมไปเจอยายหมูปูกพร้อมคุณฉัตร คงสนุกพิลึกละ” รณจักรหัวเราะ
เบาๆ

“หมูปูก...คุณจักรหมายถึงหนูๆ เพื่อนสนิทของคุณเกศนะหรือ”
สรุจเลิกคิ้วสูง

“ครับ ยายหมูปูกตัวอ้วนๆ คนนั้นแหละ คุณฉัตรบอกว่าเธอยึด
อำนาจการบริหารของโรงเรียนปามาได้แล้ว แถมยังจะมาเป็นครูประจำชั้น

ของสั้มจิตต์อีกด้วยนะ” รณจักรเหยียดยิ้ม

“แกก็ไปว่าเธอ เวลาผ่านมามาตั้งนานขนาดนี้ แต่ละคนก็ต้องมีพัฒนาการกันบ้างแหละน่า ตอนเด็กๆ หนูพุกก็ไม่ได้เลวร้ายสักหน่อย อ้วนๆ ขาวๆ น่ารักออกจะตาย” อศิรตำหนิ

“ครับ อ้วนขาวมาก เหมือนนกฮูกเผือกไม่มีผิด” รณจักรหัวเราะ

“นั่นคุณจักรใช้ปากพูดจริงๆ หรือ” สรุจถาม

“คุณสรุจพูดเหมือนคุณฉัตรเลยนะครับ” รณจักรยิ้มกว้าง

“ระวังให้ดีเถอะ ถ้าหนูพุกเกิดสวยขึ้นมา พี่จะหัวเราะให้ฟันร่วงเลย” อศิรขู่ด้วยความหมั่นไส้

“ต่อให้เธอโตขึ้นมาสวยแค่ไหน ผมก็บึ้งไม่ลงหรอกครับ พี่เพชรไม่เคยไต่ขึ้นหรือ ผู้หญิงที่เป็นครู ต่อให้อยู่บ้านก็ทำตัวเป็นครูวันยังค่ำ ดีไม่ดีคงขึ้นนิ้วสอนผมเหมือนเป็นเด็กนักเรียนตลอดเวลา ไม่ไหวละ”

รณจักรทำท่าชนลูกขนป่องจนพี่ชายทั้งสองส่ายหัวไปตามกัน ก่อนสีหน้าของนายทหารหนุ่มจะขมึนลง

“แต่การที่เราพอจะคุ้นเคยกับยายหมุพุกและครูโตอยู่บ้างก็น่าจะเป็นเรื่องที่ดีนะครับ เธอจะได้ช่วยดูแลสั้มจิตต์ให้ ผมก็จะได้กลับกองพันอย่างหมดห่วงเสียที”

“เฮ้ อะไรงั้น แกจะทิ้งสั้มจิตต์ไว้ที่นี่ แล้วกลับกองพันนั้นหรือ” อศิรโวย

“ผมทิ้งงานมานานแล้วนี่ครับ”

“ฉันก็ไม่ได้หมายความว่าให้แกทิ้งงานไปเลย แกก็แค่กลับมาค้างที่นี่อยู่เป็นเพื่อนสั้มจิตต์ไปก่อนสิ” อศิรกล่าว สรุจพยักหน้าหงิกๆ อย่างเห็นด้วย

“งานของผมต้องฝึกทหารแต่เช้า แล้วก็ต้องดูแลความเรียบร้อยของม้าตลอดยี่สิบสี่ชั่วโมง เพราะมันอาจจะเจ็บป่วยได้ในตอนกลางคืน ผมทั้งความรับผิดชอบนั้นไปไม่ได้หรอก” รณจักรให้เหตุผล

“แต่ก็มีทหารประจำคอกม้าอยู่แล้วไม่ใช่หรือ แกเป็นผู้กองแล้วนะ

แค่กลับมาค้างที่บ้านเราสักระยะหนึ่งเพื่ออยู่เป็นเพื่อนสัมผัสใจจนกว่าน้องเขาจะคุ้นเคยกับที่นี่ รอให้คุณอาขวัญ หรืออย่างน้อยก็คุณแม่ของฉันทกลับมา ก่อน แล้วเราจะไปๆ กลับๆ ก็ตามใจ สัมผัสยังไม่รู้จักใครที่นี่เลยสักคน ยกเว้นแก” อธิรตักเตือน

“เฮ้อ...เอาอย่างนั้นก็ได้ครับ ผมจะหนีไปก่อนจนกว่าแม่จะกลับมา แล้วค่อยส่งสัมผัสต่อให้ท่าน ผมมั่นใจว่าแม่จะดูแลเราได้ดีกว่าผมแน่”

“คุณจรรയാพูดแบบนี้ให้สัมผัสได้ยินเชียวนะ เดี่ยวแกจะคิดว่ามาเป็นภาระ”

ถ้อยคำของสรุจทำให้ธวัชกรพยักหน้าด้วยความหนักใจ พวกเขาไม่รู้เลยว่านอกประตูห้อง เด็กหญิงที่ถูกกล่าวถึงแอบฟังอยู่นานแล้ว

สุนิดากำมือแน่น แล้วหันหลังกลับขึ้นไปยังห้องนอนใหญ่โตและอ่าว้าง เธอนั่งลงบนเตียงกว้าง ค่ำตึกตาตัวเก่าขึ้นมากอด ซุกหน้ารำให้กับมันอย่างที่ทำเสมอยามไม่มีใครเห็น

ตามปกติแล้ว รณจักรวิ้งออกกำลังกายกับทหารแทบทุกเช้า แต่ในเมื่อเขายังไม่ได้กลับเข้ากองพันจนกว่าจะจัดการธุระเรื่องสุริยาเสร็จ ผู้กองหนุ่มจึงออกมาวิ่งจ็อกกิ้งนอกรั้ววังจุฬาเทพแทน

การวิ่งช่วยบรรเทาความหุดหู่ได้ แม้ไม่อาจปลดปล่อยความเครียดได้เท่ากับการอยู่บนหลังม้าซึ่งความเร็วทำแรงลม

อันที่จริงอาณาเขตวังจุฬาเทพกว้างใหญ่พอ เพียงแต่เส้นทางจำเจเกินไป เขาวิ่งรอบวังมาตั้งแต่เด็ก รณจักรจึงอยากเปลี่ยนบรรยากาศ ลีงแวดล้อมใหม่ๆ อาจทำให้เขาคลายความเศร้าจากการสูญเสียเพื่อนรักได้บ้าง ทั้งยังถือโอกาสสำรวจความเปลี่ยนแปลงของชุมชนที่เขาไม่มีเวลาใส่ใจรายละเอียดในยามปกติ

รณจักรวิ้งเหยาฯฯ ไปตามซอกซอยตั้งแต่ดวงอาทิตย์เพิ่งโผล่พ้นขอบฟ้า ผ่านบ้านเรือนผู้คนที่ยังปิดเงียบ บ้างก็มีคนออกมากวาดพื้นหน้าบ้าน บางคนก็ตั้งโต๊ะวางสำรับอาหารและดอกไม้เตรียมรอพระสงฆ์ออกมาบิณฑบาต บ้านบางหลังมีรถแล่นออกมาเพื่อเริ่มวันทำงานอีกครั้ง

ชายหนุ่มเลี้ยวออกจากปากซอยซึ่งหัวมุมมีร้านขายของชำที่เก่าแก่เพื่องดประตูเลื่อนขึ้นเตรียมเปิดร้าน ผ่านโต๊ะขายน้ำเต้าหู้ซึ่งมีคนรอต่อแถวซื้อตั้งแต่แม่ค้ายังตั้งเตาไม่เสร็จด้วยซ้ำ กลืนหมูปิ้งจากแผงขายอีกแผงหนึ่ง หอมฉุยเข้าจมูก เขาตั้งใจว่าจะกลับมาซื้อไปฝากสรวงกับสุนัขตาตอนขากลับเข้าวัง

รถจักรวิ่งต่อไปจนถึงถนนสายเล็กที่เคยมรณ มีต้นไม้สองข้างทางจำได้ว่าตอนเด็ก บิดามารดาเคยพามาปิกนิก บัดนี้ถนนสายเดิมเริ่มมีความเจริญของสังคมเมืองเข้ามา มีร้านค้าตั้งอยู่ประปรายแทนที่แนวต้นไม้ กระนั้นก็ยังเป็นถนนที่ร่มรื่นกว่าเส้นอื่นๆ

ผู้หญิงวัยห้าสิบเศษก้าวเร็วๆ ออกมาจากบ้านหลังเล็กหอมช่อ นางมัวแต่มองไปทางอื่น ไม่ทันเห็นว่าเขารั้งมา รถจักรหลบไม่ทันจึงชนเข้าชายหนุ่มรีบบ้างร่างอีกฝ่ายไม่ให้ล้มลงไป

“ขอโทษครับ”

“เอ่อ...ขอโทษ”

หญิงสูงวัยเอ่ยตะกุกตะกัก นึกหน้ามองเขา ก่อนจะเบิกตากว้าง รถจักรประคองนางให้ยืนขึ้นอย่างมั่นคง

“คุณน้ำเจ็บตรงไหนรีไปลาครับ”

“มะ...ไม่...”

หญิงสูงวัยเบือนหน้าหนี และสาวเท้ากลับเข้าบ้านไปในทันที ปล่อยให้รถจักรย็นง หัวคิ้วขมวดมุ่น คลับคล้ายคลับคลาว่าเคยเห็นนางที่ไหนมาก่อน แต่ก็ไม่ออก เขายกไหล่แล้ววิ่งต่อ ไม่นานก็ลืมเรื่องของหญิงท่าทางแปลกคนนั้น

ท่ามกลางบรรยากาศสบายตา ภาพที่เจริญตายิ่งกว่าก็ปรากฏขึ้น

หญิงสาวร่างเพรียวสวมเสื้อยัดที่เชื้ดกับกางเกงขาสั้นวิ่งออกจากซอยเล็กๆ เข้ามาสู่ถนนสายที่เขาวิ่งอยู่

เพียงชั่วแวบที่รถจักรเห็นใบหน้าด้านข้างของเธอก่อนหญิงสาวจะวิ่ง

นำไปข้างหน้า เขาก็สะดุดตากับวงน้างามพิสุทธิ์

เธอเป็นคนสวย จมูกโด่งได้รูปรับกับหน้าผากโค้งมนและริมฝีปากอวบอím เขาเห็นดวงตาของเธอไม่ชัด แต่มั่นใจว่าคงจะงามไม่แพ้ส่วนอื่นบนใบหน้า

ที่แน่ชัดไปกว่านั้น...ผู้หญิงคนนี้สวยชะมัด!

ทางเก่งสั้นๆ เผยให้เห็นเรียวขาขาวผ่อง มีมัดกล้ามเนื้อๆ งดงามแข็งแรง เหมือนคนซึ่งออกกำลังกายเป็นประจำ

เมื่อโล่มองสูงขึ้นไป ทุกการเคลื่อนไหวส่งผลให้เห็นการขยับของสะโพกกลมกลิ้งที่ผสานจังหวะเข้ากับการแกว่งไกวของหางม้า รัตนจักรตาลุกวาวแทบลืมหายใจกับจังหวะอันน่ารื่นรมย์ เขายิ้มกริ้ม สัญชาติญาณแห่งนักล่าทำให้ชายหนุ่มเร่งฝีเท้าตามไป

ยิ่งเข้าใกล้ หัวใจของเขาก็ยิ่งกระชุ่มกระชวย หญิงสาวปรายตามาเมื่อรู้ว่าถูกตาม ดวงตาลกลมสวยสมกับที่เขาคาดหวังเบิกกว้างขึ้น

รัตนจักรส่งยิ้มให้อย่างเห็นเป็นเรื่องราวธรรมดา ผู้หญิงส่วนใหญ่มักมีท่าทางตกใจแบบนี้กันทั้งนั้นเมื่อเห็นตน เพราะคู่หน้ามาจากโฆษณา หลังจากนั้นพวกสาวๆ ก็จะอายม้วนตัวน และยอมพูดคุยด้วย

“มาวิ่งแต่เข้าเลยนะครับ”

แวดตกใจหายวับไปแล้ว เปลี่ยนเป็นความไม่พอใจที่ฉายชัด เจ้าหล่อนสะบัดหน้าหนี เร่งฝีเท้าให้ไวขึ้นประหนึ่งเขาเป็นตัวเชื้อโรคก็ไม่ปาน

รัตนจักรไม่ถือสา ผู้หญิงบางคนก็เล่นตัว เปรียบดั่งม้าที่ยิงพยศก็ยังสนุกในการปราบ เขาวิ่งไปให้เร็วเสมอเธอ

“คุณวิ่งเร็วมากเลยนะครับ คงวิ่งทุกวันสินะ”

เธอไม่ตอบ แต่เฝ้มปากแน่นและวิ่งต่อไป วงน้าหยิ่งยโสช่างทำทายนักล่าอย่างเขานัก และยิ่งพิศเธอก็ยิ่งสวย เขาเพิ่งเห็นว่าทรวดทรงองค์เอาจด้านหน้าของเธองดงามไม่แพ้ยามมองจากข้างหลัง

รัตนจักรดูเพลินจนกระทั่งเห็นหญิงสาวเหล่มองมา ประกายตาแวบขึ้น

มุ่มปากกระตุกยิ้มแปลกๆ เขาเลิกคิ้ว ยังไม่ทันทำความเข้าใจ จนกระทั่ง...
“โอ้ย!”

ภาพของหญิงสาวหายวับกลายเป็นเปลือกของต้นไม้ใหญ่ ความ
เข้มข้นถูกแทนที่ด้วยความเจ็บปวดไปทั่วทั้งหน้าผาก

ชายหนุ่มหลับตาปี๋ กุมหน้าผากโดยอัตโนมัติ ได้ยินเสียงหัวเราะ
กังวานใสดังอยู่ไกลๆ เมื่อเขาสีมตาจึงเห็นแม่สาวชาวสยามยืนหัวเราะเยาะอยู่
ทั้งยังยกคิ้วข้างเดียวให้เสียด้วย ก่อนที่เธอจะหันหลังวิ่งจากไปด้วยรอยยิ้ม
สะใจ

รถจักรรูปหน้าผากที่เริ่มบูดโน จ้องเจ้าของบันท้ายและเรียวกาคู่สวย
พร้อมกับทำเสียงฮัมฮัมในลำคอ

ฝากไว้ก่อนเถอะ อย่าให้เขาได้เจอเธออีกก็แล้วกัน!

รถจักรกลับบ้านมาอาบน้ำแต่งชุดทหารด้วยอารมณ์หงุดหงิด ปวด
ศีรษะตุบๆ จนเขาไม่มีแรงใส่ใจซื้อหมูบึ่งด้วยซ้ำ

“หน้าผากไปโดนอะไรมารึคุณจักร” สรุจทักทันทีที่เห็นชายหนุ่มเดิน
หน้าต๋มลงบันไดมา

“วิ่งชนต้นไม้มา” เขาตอบหัววนๆ

“หา! อะไรทำให้ผู้กองรถจักรวิ่งชนต้นไม้ได้” สรุจถามเสียงกลั้ว
หัวเราะ

“ช่างมันเถอะน่า”

รถจักรทำหน้าบูด สรุจยอมรามือ แต่สีหน้ายังเต็มไปด้วยความขบขัน
“ลืมนิดละครับ”

ทหารหนุ่มถามไม่ทันขาดคำ แม่บ้านก็พาเด็กหญิงลงบันไดมา เธอ
แต่งชุดลาลอง เสื้อยืดตัวโคร่งกับกางเกงสีเทา รถจักรไม่ชอบเสื้อผ้าเรียบๆ
เชยๆ ของเธอเอาเสียเลย เขาจึงตั้งใจว่าเมื่อปกเกิดซึ่งเป็นดีไซเนอร์มือทอง
กลับมาจากไปเที่ยวต่างประเทศ เขาจะขอให้เธอช่วยเปลี่ยนแปลงสุนิดาเสีย

ใหม่

“เรารู้แล้วใช่ไหมว่าวันนี้พี่จะพาไปโรงเรียน”

“หนูไม่ไปก็ได้นะ หนูไม่อยากเป็นภาระของพี่จ้ะ” สุนิดาทำปากยื่น

“ภาระอะไรกัน” รณจักรขมวดคิ้ว

“ไม่มีใครเป็นภาระของใครหรอกสิม้จี้ด ต่อไปนี้สิม้จี้ดเป็นน้องสาวของพวกพี่ การที่พี่จะดูแลน้องไม่ใช่ภาระ จำไว้นะ”

สรุจเข้าไปโอบบ่าเด็กหญิงอย่างปลอบโยน สุนิดาเงยหน้ามองเขาด้วยแวตาทันถือ สรุจยิ้มให้อย่างอ่อนโยน รณจักรเห็นแล้วนึกถึงตนเอง เขาก็อยากเข้ากับเด็กได้ง่ายๆ เหมือนญาติผู้พี่ แต่มันช่างยากเย็นเสียจริง

“ทำไมพี่จ้ะถึงหัวโนคะ” สุนิดาหันกลับมาคุยกับเขา

“พี่จ้ะวิ่งชนต้นไม้มา” สรุจตอบแทนด้วยรอยยิ้ม

“วิ่งชนต้นไม้...” สุนิดาทวนคำอย่างงงวย

“พี่คิดอะไรเรื่อยเปื่อยไปหน่อยตอนที่วิ่งอยู่ ช่างมันเหอะนะ”

รณจักรบอกละเสียงแข็ง รู้สึกเสียหน้า โดยเฉพาะเมื่อนึกถึงเสียงหัวเราะเยาะเย้ยของแม่สาวชาวคนนั้น

“พี่จ้ะคงไม่ได้คิดเรื่องหนูใช่ไหม”

เขาไม่ทันสังเกตด้วยซ้ำว่าสุนิดาหน้าเฉือนลง จึงตอบไปส่งเดช

“พี่ก็คิดเรื่องโน้นเรื่องนี้ไปเรื่อยๆ นั่นแหละ เรายีบไปโรงเรียนกันเถอะเดี๋ยวจะสาย”

รณจักรทำเสียงดูพร้อมๆ กับสาวเพื่อนำไปหน้าบ้าน ทั้งให้สรุจพาสุนิดาตามหลังมาทางๆ

โรงเรียนทรงพัฒนศึกษาเติบโตขึ้นมากจนรณจักรแทบจำสภาพครั้งสุดท้ายที่เขาจากมาหลังเรียนจบชั้นประถมศึกษาตอนต้นไม่ได้

อาคารเรียนใหม่ๆ สร้างขึ้นด้านหลังอาคารเก่าซึ่งกลายเป็นอาคารบริหารและห้องสมุดไปแล้ว นอกจากนี้ยังมีสนามฟุตบอลใหญ่โต ล้อม

รอบด้วยลู่วิ่ง ถัดออกไปริมขอบรั้วอีกด้านมีสระว่ายน้ำในร่มซึ่งเพิ่งสร้างเสร็จ ก่อนเปิดภาคเรียนปีการศึกษานี้

รณจักรกับสรุจเดินขนานข้างสุนิดาเข้าไปในรั้วโรงเรียน ผ่านรถยนต์ หูหรรษาหลายคันของผู้ปกครองซึ่งมาส่งเด็ก เขาสังเกตเห็นว่าสุนิดาหันไปรอบๆ ตลอดทางที่พวกเขาก้าวเดิน ไม่รู้ว่าอุปาทานหรือไม่ที่เห็นร่องรอย ความหวาดหวั่นผาดผ่านดวงตาหมองหม่นของเด็กหญิง

“โรงเรียนเปลี่ยนไปเยอะเชียวครับ” รณจักรเปรย

“ตอนที่คุณจักรเรียนอยู่มีถึงแค่ชั้นประถมเท่านั้นไม่ใช่หรือ”

“ครับ คุณ姊ตรบอกว่าโรงเรียนเพิ่งเปิดชั้นมัธยมมาได้เจ็ดแปดปีนี่เอง”

สรุจไม่ได้เป็นศิษย์เก่าที่นี่ เพราะต้องย้ายตามบิดาซึ่งเป็นนักการทูต ไปอยู่ประเทศต่างๆ ผิดกับรณจักรและญาติร่วมวงศ์วานอีกหลายคน que เข้าศึกษาในโรงเรียนแห่งนี้มาตั้งแต่ชั้นอนุบาล เนื่องจากตั้งอยู่ไม่ไกลจากวัง จุฬาเทพ เป็นโรงเรียนเอกชนที่มีชื่อเสียง ได้รับความนิยมมาจนถึงทุกวันนี้

“หนูต้องเรียนที่นั่นจริงๆ หรือ” น้ำเสียงของเด็กหญิงสั่นสะท้านจน ชายหนุ่มจับความรู้สึกได้

“นี่เป็นโรงเรียนที่ดีที่สุดที่นี่แหละนี่ พี่เองก็เป็นศิษย์เก่ามาก่อน คนจะเรียนที่นั่นไม่ได้เข้ากันง่ายๆ นะ สัมจิตโชคดี คุณ姊ตรขอร้องเจ้าของโรงเรียนเอาไว้เป็นกรณีพิเศษ” รณจักรปลอบ

“หนูไม่เห็นว่ามันจะน่าอยู่ตรงไหนเลย” สุนิดาพิมพ์

“ลองอยู่ก่อน สัมจิตก็จะชอบไปเองแหละน่า” สรุจช่วยพูดให้อีกแรง

สุนิดาทำหน้าที่เหยงพลางมองไปรอบๆ อย่างไม่แน่ใจ สายตาแทบทุกคู่ของเด็กนักเรียนมุ่งตรงมายังคนทั้งสามอยู่เช่นกัน รณจักรเข้าใจความอึดอัดนั้น เขาจึงรั้งแขนสุนิดาให้เดินไปยังห้องผู้บริหาร

ระหว่างทางทั้งสามย่างผ่านเด็กนักเรียนชายกลุ่มหนึ่งที่น่าจะวัยไล่เลี่ยกับสุนิดา พวกเขาั่งดัดกีตาร์โปร่งร้องเพลงอยู่บนโต๊ะหินริมสนาม เสียงกีตาร์หยุดลง สายตาของคนเหล่านั้น้องมองมา เด็กชายคนหนึ่งผิวปาก

หรืออย่างทะเล้นเมื่อเห็นสุนิดา เพื่อนๆ จึงพากันหัวเราะ รนจักรถถึงตาใส่ ทำให้เด็กๆ หลบตากันงูบวบ

เขาเหลือบมองสุนิดาซึ่งเดินคอแข็ง เริ่มเป็นห่วงที่ต้องทิ้งเธอไว้กับเด็กชายเหล่านั้น แต่อีกใจหนึ่งก็เห็นว่าควรปล่อยให้สุนิดาปรับตัวกับสังคมใหม่ด้วยตนเอง และหากเธอมีปัญหาก็คงขอร้องขอให้ช่วยเหมือนที่รณเรศน้องสาวของเขาเคยทำ

บนทางเดินไปสู่ห้องทำงานของผู้บริหาร รนจักรอดตื่นเต้นไม่ได้ที่จะได้พบ ‘ยายหมูปุก’ หนึ่งในความทรงจำวัยเด็กที่เขาอมยิ้มทุกครายามนึกถึง น่าเสียดายที่คนซึ่งรออยู่ไม่ใช่ ‘ยายหมูปุก’ แต่เป็นผู้บริหารระดับสูงกว่านั้น

ในห้องทำงานของครูใหญ่ เจ้าของห้องตัวไม่ใหญ่เท่าตำแหน่งเลย ทรงสมรเป็นหญิงวัยห้าสิบตอนปลาย ท่าทางใจดีเหมือนที่รณจักรจำได้เสมอ นางสาวเม่นตากกรอบทอง ผมห้อยสั้นกุด ตัวพอมบาง และสูงไม่ถึงอกของเขาด้วยซ้ำ

“ยินดีต้อนรับกลับมาสู่โรงเรียนของเราะคะหม่อม” ทรงสมรรีบไหว้พวกเขา แล้วจึงกุมมือของสุนิดาที่ยังพนมมือค้างอยู่ “ครูขอต้อนรับเธอด้วยสุนิดาใช่ไหม หม่อมฉันเล่าเรื่องเธอให้ครูฟังหมดแล้ว เสียใจด้วยนะลูกต่อไปนี่ลูกก็จะมาอยู่ในครอบครัวทรงพัฒนศึกษาของครู โรงเรียนของเราไม่มีครูใหญ่ มีแต่ครูโต แม้ครูจะตัวเล็กนิดเดียวก็เถอะ คุณครูทุกคนที่นี่จะช่วยกันดูแลเธอเอง”

ทรงสมรโอบบ่าเด็กหญิงอย่างปลอบประโลม สีหน้าของสุนิดาดีขึ้นเล็กน้อย แต่ยังคงมีร่องรอยหวาดระแวง

“ขอบพระคุณครูโตมากเลยครับที่กรุณารับน้องของผมนี่เข้าเรียนกลางคัน” รนจักรเอ่ย

“ครูก็ต้องขอบคุณหม่อมที่อุตส่าห์นึกถึงโรงเรียนของเรา ไม่ต้องห่วงนะคะ อย่างที่หม่อมทราบ สุนิดาจะเข้าเรียนในชั้น ม. ๒ ห้องที่หนูทุกคนเป็น

ครูประจำชั้น หม่อมคงจะจำหนูพุกหลานสาวของครูได้ใช่ไหม”

“พอกลับคล้ายคลึงคลาครับ” รณจักรไม่กล้าตอบตามความจริง หางตาเห็นสรุจกลั่นยิ้ม โชคดีที่ทรงสมรไม่ทันสังเกต

“อีกหน่อยหม่อมก็คงได้เจอกับเธอบ่อยแหละค่ะ อย่างน้อยก็ตอนประชุมผู้ปกครอง น่าเสียดายที่เขานี้หนูพุกเข้าเวรดูแลนักเรียนในโรงอาหาร ไม่อย่างนั้นครูก็จะให้เธอมารับลูกศิษย์คนนี้เป็นไปแล้ว แต่ไม่เป็นไรค่ะ ครูจะพาสุนิดาไปส่งที่ห้องเรียนเอง แต่ก่อนอื่นครูจะให้คนเอาชุดนักเรียนมาให้ลอง” ทรงสมรหรีตตามองอย่างกะขนาดเสื้อผ้าที่สุนิดาควรใส่

“ขอบคุณครับ ผมคงต้องรบกวนครูโตหลายอย่างที่เดียว เดี่ยวผมจะออกไปจ่ายค่าเทอมกับค่าเสื้อผ้า เย็นนี้คงไม่ได้มารับเอง แต่จะส่งคนที่บ้านมารับแทนนะคะ”

คำพูดของเขาทำให้สุนิดาที่นั่งเฝ้ามาตลอดถามทันควัน

“พี่จักรจะไปไหนหรือ”

“พี่ทำงานมาหลายวันแล้ว ต้องกลับไปเคลียร์งานที่กองพัน อาจจะกลับบ้านดึกๆ หรือไม่ก็กลับพรุ่งนี้เลยนะคะ”

สุนิดาหน้าเสียเมื่อได้ยินคำอธิบายของเขา

“ไม่เป็นไรนะสัมผัสใจ เดี่ยวพี่มารับเอง” สรุจอาสา

“ขอบคุณครับ” รณจักรผ่อนลมหายใจอย่างโล่งอก “ไปก่อนนะสัมผัสใจ อยู่โรงเรียนดีๆ ละ”

สุนิดาพยักหน้าน้อยๆ แวดตาอ้างว้างชวนให้นายทหารหนุ่มรู้สึกผิด แต่ด้วยความที่เป็นหน่วยงานที่ทิ้งมานานทำให้เขาไร้ลาครูใหญ่และออกจากห้องไป

และแล้ว...เธอก็ถูกทิ้งให้อยู่ตามลำพังในโรงเรียนกว้างใหญ่ที่ไม่คุ้นเคย

ทรงสมรพาเด็กหญิงมาส่งในห้องเรียนหลังจากสุนิดาเปลี่ยนมาสวมเครื่องแบบเหมือนกับคนอื่นเรียบร้อยแล้ว แต่ไม่ว่าจะมองอย่างไร เธอก็

แตกต่างกัน

จะมีนักเรียนหญิงคนไหนเล่าทำผมกระเซอะกระเซิงได้เท่าสุนิดา เด็กคนอื่นรวบหางม้าหรือไม่กี่ถักเปียเรียบร้อย บางคนก็ไว้ผมบ๊อบสั้นก็เห็นได้ชัดว่าเซตมาอย่างดี และแทบทุกคนล้วนเสียผมเป็นกะบังสูง บางคนคงแอบหนีดสเปร์ยถึงได้ตั้งแข็งอย่างที่สุนิดาเคยเห็นดาราสาวในโทรทัศน์ทำเป็นแพชั่น

แม้แต่เด็กผู้ชายก็ไม่ได้ตัดผมสั้นเกรียน แต่ไว้ผมรองทรง แสกกลาง บ้าง แสกข้างบ้าง บางคนก็ใช้เจลเซตผมให้ตั้งชี้ขึ้นไป คงมีแต่สุนิดานี่แหละที่มอมแมมราวกับเป็นกาในฝูงหงส์

สายตาแต่ละคู่ที่จ้องมองเธอเต็มไปด้วยความใคร่รู้ บ้างก็ประเมินค่า ก่อนที่พวกเขาจะหันไปซุบซิบ ทั้งเธอให้ยืนแคว้งคว้างอยู่กลางห้อง

ตอนนั้นเองที่เด็กชายกลุ่มเดิมซึ่งสุนิดาเคยเห็นว่านั่งเล่นกีตาร์อยู่ริมสนามมารวมตัวกันอยู่หลังห้อง เด็กชายหน้าขาวจัดโดดเด่นกว่าใครส่งยิ้มมาให้เธอ เขาเป็นคนเดียวกับที่ผิวปากตอนสุนิดาเดินผ่าน เด็กหญิงจึงโน้มหน้า ขยับกายด้วยความระแวง เตรียมพร้อมรับมือ ป้ายชื่อตรงอกเสื้อเขียนชื่อจริงของเขาว่า ‘เปมนัซ’

“หวัดดี เธอเป็นเด็กใหม่ที่ครูใจพิสุทธิ์บอกว่าจะมาเรียนวันนี้สินะ”

เธอพยักหน้า เปมนัซยิ้มกว้าง ท่ามกลางเสียงเชียร์ของเพื่อนๆ เขาล้วงกระเป๋ากางเกง หยิบวัตถุรูปสี่เหลี่ยมผืนผ้าขนาดจิ๋วออกมา

“อะ หมาฝรั่ง ฉันซื้อมาจากแฮร์รอดส์ตอนไปเที่ยวลอนดอนเชียวนะ ที่เมืองไทยไม่มีขายหรอก ลองชิมดูสิ”

สุนิดาก็มองกล่องหมากฝรั่งสี่เหลี่ยมอ่อนอย่างลังเล มีแผ่นหมากฝรั่งห่อกระดาษสีเดียวกันยื่นออกมาจากกล่องที่แกะแล้ว คนพูดขยับมืออย่างกะยั่นกะยอ เสียงเชียร์รอบข้างดังบอกให้เธอรับไปชิม สุนิดาสบตาเปมนัซ เขาขยับตาให้ แม้จะกลางแกลง แต่เด็กหญิงก็ตั้งหมากฝรั่งแผ่นนั้นออกมา

กลไกเดียวกับกับดักหนูซึ่งซ่อนอยู่ในกล่องแดงมาหนีบปลายนิ้วของ